

សេរី
សុខ ប៊ូលី

នាក់

សុខ

NH Sopaul

ថ្វាយទោចិចណ្ឌាតារហន្តាយនី

សោរជីវិទ

អ្នកពោល : តាមផ្លូវតួចមួយនៃក្រុង Los Angeles ជាដូរឡើងដែលភ្លៀមភ្លៀម Echo Park.... ។ នៅទីនោះបានធ្វើនៅខាងក្រោមបន្ទីរ ជាដូរ ពីមុខទៅក្រោយ... ដែលសម្បររដាយបងបុន ខ្សោយរស់នៅ ។នៅតាមផ្លូវតួចឡើងក្នុងភ្លៀមនេះ មានឡាតាំង BMW ពណិសមួយ ដែលបិតនៅថ្ងៃកណ្តាលចំណោមឡាតាំងម៉ែងសុកាំង កំពិតកំព្រៀរ... ។ ខ្ញុំពីរនាក់ចំណាស់កណ្តាលមនុស្សនៅអង្គូយ ក្នុងឡាតាំងដែកគ្មានិនព្រមទេ... ម្នាក់ឈ្មោះសរ-បាសានអាយុ ប្រមាណ ៤៣ឆ្នាំ ម្នាក់ឡើងឈ្មោះ មួង ប្រទួល អាយុ ៣៥ឆ្នាំ... ។ គេនិយាយត្រាតាមរបៀបកុនចិន ។

បុទ្ធិ : សិស្សចុងឡើងទៅលើជូននោះមួយនៅពីរ ?
អ្នកមិនមែនម៉ាយនោះស្អាតណាស់ណាំ... អាយុទៅ ១២៥ឆ្នាំបុរីណាងេ
ទេ...ក្នុងឡើង ក្នុងឡើង សាច់ឡើងកំភីៗ

បាសាន : បុទ្ធិឯងឡើងទៅតែម្នាក់ឯងចុះ បងចាំនៅក្នុង
ឡាតាំងហើយ... បងផ្ទុចជាមិនសូវក្រោមឡើង !

បុទ្ធិ : សិស្សចុង ប្រយ័ត្នស្អាយក្រោយ... បងសិរីអាយុ
www.facebook.com/7khmer
fb : Entertainment And Knowledge

ថែ ២មេទេ Perfect !! ហាំងមានក្នុងពេមួយបុណ្យការ បងស្តីដើ
ឡាយវេណិ ហើយមុខមាត់តាត់ស្រើដៃនៅតានីនឹងមុខមាត់បងស្តី
សោរានីរបស់បងឯងពីមុនកាលនៅ San Jose...I know she
is your type បង !

ឈាន់ : មែន អី ?

បុត្រិ : Positive !

ឈាន់ : សិស្សបុន្ថែមជាតូរសមពេកទេដឹង ? បើនាន
នោះស្អាតពិតមែន សិស្សបុន្ថែមមិនពិសាទុនឯងទេ ! មេចាំ
បាច់ធ្វើមេអណ្តិភាពទៀត ?

បុត្រិ : លាក់បារីនី...នានេនោះ ខ្ញុំពួកវាមិនបានទេ ជាបុ
ចង់ទុកចូលបងឯង ។ សិស្សចុងយុទ្ធសាស្ត្រជូន...ម្រាង
វិញ្ញុទៀត បុន្ថែមទៀតទៅហើយ នរណាទៅបើការកាត់មុខកាត់
មាត់សិស្សចុងនោះ ?

ឈាន់ : ហើ... បុត្រិឯងទៀនឹងទៅម្នាក់ឯងចុះ បងដូចជាតា
មិនសូវចិន្ទេះ.... បុន្ថែមទៅថ្ងៃមុននេះបងមានយល់សិក្សាយើញបាក់
ឡាត្រ ព្រមទាំងចេញឈាមផែន... កាលណាបងយល់សិក្សាយើញបាក់
បាក់ឡាត្រ...ដូចជាមិនសូវស្រួលទៅបុន្ថែមឡើយ, បងចេះតែបានម្ចាស់...

បុត្រិ : សិស្សចុង ! មកដល់កន្លែងដើមឈើក្រអូបហើយ

មិនគឺត្រូវទៀតទេ ! Please ! យូបគឺពិតបន្ទិចសិនមិនមែល... you
think too much... មិនដឹងជាបុត្រិ Philo មិនដឹងជាបុត្រិ Meditate
សិក្សាយើងចិន្ទេះទេ... រឿងបាក់ឡាត្រទៀតកីមិនចេះអស់
....ចុះក្រោងបងឯងប្រាប់ខ្ញុំចាំ រឿងបាក់ឡាត្រនោះ ជាលើបាក់
មែនទៀន រហូតដល់ធ្វើឲ្យប្រពន្ធបងរត់ចោលរួចទៅហើយ... ជាបុ
រឿងចាស់គិរិយាយរណាស់មកហើយ រួចនូវរកីមកាមពីរឿង
យល់សិក្សាបាក់ឡាត្រអីទៀតហើយ ! ។ ខ្លួនខ្លាច បែរជាមុខ
អាចម៉ោង...គូរដោរ ! គូរដោរ ! បងប្រុសខ្ញុំមិនដែលដើរក្ស
ទេព្រៃក្ស អ្នកតា ទេព្យ ខ្មោចបិសាចអីទាំងអស់...ស្រាប់តែក្នុំ
បែរជាមកខ្លាចយល់សិក្សាយើញបាក់ឡាត្រ គូរឲ្យអស់សំណើច ! ហេ ! ហេ !

ឈាន់ : បុត្រិ បុន្ថែម ! រឿងខ្លះយើងគូរដើរក្សដែរ...
រាគមជុំអាយុំស !...កាលបងបាក់ឡាត្រម្មយ...គីឡូត្រចំហេរុង
ទេវិក្សរច្បាមខាងឆ្លែង កាលណាបោះបណ្តាលឲ្យសោរានីរត់ចោល
បង ព្រោះវាកំយុទ្ធបងស្សាប់ចោលវា... រឿងនោះ គីវិនិយបង
សង្គតចិត្តក្រិស ពីនឹងដើរការពិសោធន ពុំមែនជារឿងគូរដើរ
បុរីយុទ្ធសាស្ត្រនោះទេ... ។ បុន្ថែមរឿងយល់សិក្សាយើងដើរក្ស...
កាលណាបងយល់សិក្សាយើញបាក់ឡាត្រ គីតែនៅពេលបាក់ឡាត្រពិមិត្ត
ស្សាប់ពិតប្រាកដ ជាតិសេសគីប៊ែនាល់ដល់សាច់ឈាមជិតាំទៀត
ផែន !

បុត្រី : ខ្ញុយលំសប្តិយើពុជាកំដេញពេតេយបីងងង...បុន្ទែមិនដែលមានកែវិភាគតុម្លាងណាសោះ...ហើយបើកាលណាមុខលំសប្តិយើពុជាកំដេញពុរិយាមួយកំភូសថែមទ្រៀត គឺថ្មាល់ដោមណាការជាមិនខាង... គឺខ្ញុមានចោរឈើលេងល្អេះ Black Jack នៅ Las Vegas ទ្រូវតួដឹងណាសិស្សចុង ។

ធមាន : បងនិយាយប្រាប់បុនអពុំងពីរក្រារ៖បងឆ្នាប់មានរើងហេតុម្លាងរួចហើយ ។ កាលពីឆ្នាំមុនបងមានសង្សារដាកិសុវិតស្រីស្អែមម្នាក់... នានានោះជាណាពិករម្មត្របុរាណី អត់ព្រមប្រគល់ខ្លួនឡើងរហានទេ បុន្ទែមិនថ្វីកែវិភាគ Earth quake ខ្ញាំងជាងគេនៅ Northbridge នៅ៖ បងបានទៅលេងជួននានាដោយថែដន្យ ។ ដោយនានខ្សាចស្សាប់ទៅនៅការពាក្យម្ម នានក៏បានប្រគល់ត្របុរាណីមកទ្រូវបង... យើងកំបានកាយជាសង្សារនឹងត្រានៅថែពេលដែលដឹងជីព្យេខ្ញាំងទៅម្នាន ! ហើយ បុត្រីដឹងយ៉ាងម៉ែចទេ ? បុន្ទានថ្វីក្រាយមកស្សាប់ពេលងយល់សប្តិយើពុជាកំដេញ... បងចេះតែពិភាល់... ចេះតែមិនថែគិតព្រឹយបារម្មជាមានបងបុនណាម្នាក់មានក្រារ៖ថ្មាកំជាមិនខាងហើយ... ម្នាស់ថ្វី គឺប៉ែចនានសង្សារស្អែមនោះទេម្នាន ! ពេលវិកីនិងនោះវ៉ាតែ នៅខាងដីន អិល-អេ... នានបើកន្សារតាមចង់ក្នុងកន្លែងមួយដែល

គេដូយមិនទាន់ នានក៏ថ្វីរោះខ្សាចស្សាប់ពុរិយាមួយអីចិន... នេះគឺជារើងបង ! បុន្ទានយើពុជាបេ ? សង្សារមិនទេនកំបង...សង្សារចម្លាងភកំបាត់ !!! Shit !....

បុត្រី : ចុះថ្មីក្រងនានស្អែមនោះបានស្សាប់ទៅផ្ទុចគោលបំណងហើយទេទី... ផ្ទុចដែលនានបានប្រាងទុក គឺបានសិស្សចុងស្រោចតល់...ប្រោះព្រំទីកអម្រិតរួចជាស្រែច...ហា ! ហា ! ហា ! កុំអិនស្សាប់ទៅវិញ Free តតទាំងបានស្សាល់ជាតិព្រះមេដង ហា ! ហា !

ធមាន : បងមិនមិនចង់និយាយអីចិនទេ បងចង់និយាយថា យល់សប្តិបងវា "អុត"

បុត្រី ចុះថ្មីយល់សប្តិនោះវាកេវិភាគតាំងពិកាលឆ្នាំមុនម៉ែះ... វាមិនទាក់ទងអីដែរជាមួយនឹងអារិ Honey ឆ្នាំអូនដប់ព្រំមួយស្សែយខ្សាក ហែកខ្សាកជាថែងសាច់ក្រក... ផ្ទុចនំប៉ុងត្រូវ... ម៉ែម៉ាយ អិល-អេ ឯណោះ ?

ធមាន : ចុះបុនងងចាននោះរាយុ ២២ទោះហើយ... តទ្ធផ្លែចកំហែរជាហាយុ ១៦ទោះវិញ ?

បុត្រី : ២២មិន... បុន្ទែមិនមុខយើពុជានៅខ្លួនកំផ្ទុចមនុស្សទិបច្ចុលវិយដឹងនៅ... ។ (បុត្រីច្រៀង) ឆ្នាំអូនដប់ព្រំមួយ... រៀចត្រលោម ! រៀចត្រលោម !

បាន : បួនឡើងទៅចុះ... បងគានកម្មាំងចិត្តឡើងទៅជាមួយបួនទេ

បុត្រី : មែនអីដឹង សិស្សចុះ ? Why ?

បាន : ពីរពេលភាពយប់មិញ បងយល់សិរីយើពូជាកំដែរមួនឡើតហើយ !

សារចិត្ត

(អាក់ត្រូវស្រើសារ)

ពេល : ការបាក់វិលត្រឡប់ទៅចំណិតតុចម្លាយនៃអតិតាល ។ ពេលដែលនាយបុត្រីបើកទ្វារឡានចេញទៅ... បាន ហែរជានឹកស្រើសារ៖ដល់សោភានីភិបាទក្នុង ដែលខ្លួននេរតែនឹកស្រើឡាត្រូវមិនទាន់រសាយ ។ ដោយសារតែមានមនោសពុំពានជាមួយនឹងប្រព័ន្ធមុននេរហើយ... ទីបានបានមិនសូវជាថង់ ស្អាត់ស្រីលាត្រូវតាមតែសោះ... ប៉ុន្តែបានខំករកុតខ្លួនងង់ចាត់លើនឹកនា លើស្រើសារ៖ដើម្បីឡើតហើយ ។ តាមពិតសោភានីជាមួយសត្វនៃស្អោហាឌីរបស់បាន ។ "មនុស្សយើង គឺជាសត្វដែលលើច្រនេសក្នុងទិន្នន័យ ។" យោងតាមយោបល់របស់ស្មោនវិទ្យាកាលីម៉ែង Heidegger "L'homme c'est l'être des lointrains" មនុស្សតែងរសជាប់ប្រុងអតិតាលជាមួយត្រា និងការកែយខ្លាចតក់សុពតំពេះអនាគតាល ។ ប៉ុន្តែគេតុបានរសក្នុងបច្ចុប្បន្នសោះឡើយ... ម៉ោះហើយបានជាតេក្រច្ចក្រាំងរបុតខ្លួនទៅទិន្នន័យ ។ ដោយហេតុតែបានជាប់ប្រុងអតិតាលជាប់ជាតេក់នឹងសម្រស់សោភានីដោយមិនដឹងខ្លួននោះងង់ ទីបាន

បានជាគោមនិនព្រមទៀនតាមដំណាលក្នុងជាមួយនឹងបុត្រី ទៅដូចបួកមេម៉ាយចិត្តសិសុវារជាយចាប់ហើយ... ។ ចំណោករឿងយល់សល្បិតាកំដឹង... និងស្រីនិស្សិតសេវៈមដែលស្អាប់ក្នុងអគ្គិភ័យនោះ គឺប្រហែលត្រាន់តែជាលេសបុណ្យភាពទេដឹង ។ នៅពេលដែលបានសាន់គោនិកថា គោលនយោបាយត្រូវបានខ្ចោះខ្ចោះ... គឺជាបានដែលគោតកំពុងស្រឡាត្រូវការខ្លះដោយនោះ... ។ បីឆ្នាំទៅក្រោម ដែលស្រីមេាលរបស់នានាចិនព្រមរលតែបាត់ពីធម្មងព្រឹលនិងរបស់គោលនយោបាយ និងរអូទំបាកកំដឹងជានិយាយទៅក្រោមឯកទេសបុត្រី... ទៅរកអ្នកតាទាស់ស្រុក... បុទ្ទទៅរកទេតា អិល-អេ ? គឺជាលេសចក្ខីត្តុពុំត្រូវដែលជាការប្រើប្រាស់បុត្រីទេ... ។ (ភ្លេង...)

ធនាគារ៖ ស្រឡាត្រូវចត្តាតំរួចភ្លេច !... រួចហើយក៏ស្រឡាត្រូវទេវត្ថុ ! ឱ ! នៅនាហីម៉ែនខ្ញុំ... គេងទេវត្ថុគោមនិនមនាសពុកតាន ស្មោបាដាតិ គោរពទៅបុរីប្រើប្រាស់នឹងស្រុកទេសរហូតដល់បានធ្វើដឹងមន្ត្រិនិងពាក់ផ្តាយត្រប់ទៅ... ដែម្បកអីខ្ញុំបានជាមានវាសនា ស្មោប់ទៅក្រោមកន្លឹមកិន I am designed to be hopeless ! តាំងពីយុទ្ធផាគកស្រុកកាលឈរ ខ្ញុំមិនដែលបាន និកនាទៅដែល

មាតុប្រទេសមួងណាមីយ... ខ្ញុំនឹកស្រីរបាយការណ៍... សេនស្សាយលេងបានកំមួនសង្សារ” បើជុំតាប្រាយមួយ បងមិនស្រីរបាយការណ៍ បើជុំតចុងដោះ ស្រីរបាយការណ៍ខ្លែៗ ! ” ភ្លេង....

ខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តនឹកយើញពុំដល់ស្រីរបាយ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្រឡាត្រូវការណ៍រួចហើយខ្ញុំនៅទៅនឹកដែល !

អ្នកពេល៖ គឺបានដល់ប្រយោជន៍អីទេ ? យើងធ្លាប់ភ្លាត់រួចមួងទៅក្រោម កាលណាយើងយើងយើងឡាមួងទេវត្ថុ... វានាំតែអនុញ្ញាតឡើងបានកំព្រម្ពបំមកវិញទាំងករម្មាលពេលបុណ្យភាព... នាំតែឡើយើងភ្លាតំរួចមួងទេវត្ថុនោះឯង ។ ការស្រឡាត្រូវដែលបាត់បង់ទៅក្រោម មិនអាចវិនិយោគបាន ដោយសារត្របូលិខិតដឹងគ្នា ។ ឧបមាថា បើគេដឹងប្រទេសនឹងដែលគោត្រូវបានរួចមួងហើយ... ស្រីនោះឯងកំលែងជាស្រីដែលដឹងគ្នា ដែលគោនិកទេសស្អាល់ពីមុន ។

ធនាគារ៖ ខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តនឹកទៅក្រោមស្មោបាដាតិនោះ ទាល់ពេលនោះ... ពីព្រោះកាលណាយខ្ញុំអំណួនអណួនទៅអតិតាល អតិតាលនោះវាក្សាយទៅជាមួយនឹងបានកាលឈរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំក្របពន្លឹមដែលបាន ។ អតិថជនជាអាហារចាស់...ស្មោះចាស់ ស្រីសាក់ ! ។ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តធ្វើកំហុសពីដែងទេ គឺការធ្វើខុសនៅជំង់...ហើយនិងការស្វាយនោះជំង់ ។ ខុសម្អោងគឺវាខុសទៅហើយ... ខុសម្អោងទេវតិការស្វាយស្រីសារៈ ។ ស្វាយចុះស្វាយឡើង តាំងរកស្រីសម្អោងទេវតិការហើយ ! ។ ព្រោះការស្វាយកំហុសជាកំហុសទី២របស់យើង... ហើយអនុស្សាវិរឿយ៉ែនោះ ឯងជាកំហុសទី២ ។

អ្នកពោល៖ បើត្រូវនៅពេលដែលយើងរកអនាគតមិនបានគឺមានតែសំណាល់ស្រីសាក់នោះហើយ ! ដែលជាប្រព័ន្ធសម្រាតិរបស់យើង !

បានកំនើកដល់បុញ្ញលេកតុដែលបានធ្វើឲ្យប្រពន្លឹមពីរបស់គេ រត់ចោលគោរពនៅសាន់ហូស ។ គឺនានមេម៉ាយកូនពីរអាយុ២២ សោរានីនោះឯង ! បានកំបានភាយខ្លួនជាមេទ័ពមេទិន... វិនិងកូនទៅគឺជាកូនទាហាររបស់គេសុទ្ធសាច ។ គឺកូនគោមានប្រាប់ៗដែលបានឆ្លាក់ថ្មប្រុធតីអីទៅអស់ មានសក់ពណិទន៍ដែងប្រមុះស្រួច ។ ហើយនាមុន...គឺមុនបាន...ជាអាមិរិចការំស្រួរ-ស មានអាយុបុន្ណោមបានស្ថិរមួយដូរ ។ ថ្មមួយបានសុរសោរានីថា :

ធនាគ់ : អាសិនងមេចស្រឡាត់បីចាស់ ? ហើយមេចបានដែងបីគ្រឹះ ?

សោរានី ខ្ញុំខ្ញុំកំចាស់ដោរ... មិនប្រឡាគំពេញបីនឹង !! មិន...សក់ខ្ញុំមានស្តីវីឡេះទៅហើយ...

អ្នកពោល៖ នានខ្ញុំវិកសក់ស្រីសារកស្តីវិញ្ញាបានមិន.. ដែលពុំមានមួយសរស់សោះ...

សោរានី៖ ម្រាងទេវតិក ខ្ញុំចូលចិត្តមនុស្សចាស់ ព្រោះមនុស្សចាស់មានចិត្តនិងនរ ទេវតិក និងចេះថ្មមប្រពន្លដូចពុំង អីចិន ។ ដូនកាលមនុស្សចាស់... វាជួចតែដើរឈើស្រាវជ្រាវនោះ ដោរ... វាអាចឆ្លាត់ជាងដើរឈើខ្លួនឯងណាមួយ... ពួកណាន !

ធនាគ់៖ ចុំឧបមានៗ ហើយមួយបងផ្ទាក់ក្រ អាសិនុខចិត្តនៅជាមួយពុំងទៅទេវតិកទេ ?

សោរានី៖ អូ ! ខ្ញុំខ្ញុំហើយផ្ទាក់ក្រ ខ្ញុំតែត្រាត្រូវនៅរៀល ពស្តិជាងមុនទៅទេវតិក... ដូចនាវិគ្រប់លក្ខណៈ និងពិជយកើតឃ្លាង តែកាលណាមួយអក់ពុ ខ្ញុំតែត្រាត្រូវនៅរបៀបនេះដែលជាងទៅម្អោង ។ នៅ ! ពួកណាន មេចបានគិតប្រើប្រាស់ ? មិនគឺពុំងដែលនិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា មនុស្សយើងកាលពីព្រោះនាយការនៅដូរ ដើម្បីនឹងមានប្រទាផលការពីប្រជាធិបតេយ្យ ។ មនុស្សកំកើតមានចិត្ត

ព្រហ័ន់ការងារបញ្ចូលតម្លៃថ្ងៃទេក្រាប់ដោយការតាំងជាតិរកំណាត់...មួយកំណាត់នៅសល់តែដែនីរ ដើរ....ម៉ោះហើយ មួយកំណាត់ទៅ ដែលថ្ងៃបានការតាំងនៅក្នុងក្រុងក្រាយទៅជាសង្ការ ផ្លូវក្រាមិនចេះស្វាន ។ កាលណាស់សង្ការរៀនក្រកំណាត់របស់ខ្លួនយើង...ក្នុងដូចប្រទេសឯករាយនូន... បុំន្ទូវបិច្ឆេទកំណាត់មួយដែលជាបស់គោរោះ និងក្រាយទៅជាតុកម្ពុ ។ ចំណោកពុំ សានងងហើយនិងខ្ញុំ យើងជាតុកព្រៃននិងត្រូវមែនទេន ថ្មីបើអាយុ ខសត្វាបន្ទិចបន្ទុចកំដោយ...យើងជាសង្ការនិងត្រូវមែនពិត...ជាកំណាត់ដែលថ្ងៃបានការតែចូលពីត្រាដាក់ស្អាន... គឺជាកំណាត់សម្រាប់បំពេញត្រាទេវិញទៅមក ។ ពុំងងមេន... ពុំងងនិងខ្ញុំ ចិត្តកំព្រឹងត្រា ថ្មីមកំព្រឹងត្រា ខ្លួនពីរកំដួងខ្លួនមួយ ខ្លួយមួយពិនាក់...ជាកំណែនធមាត្រាកំព្រឹងត្រា ស្មើជូនគោរស់...

ពាសាន : អានី... ចុំខុំមួយចំហោំ...ជូនគោរស់... នាប់ខ្លួនមួយចំហោំ...ជូនគោរស់... តើអានីនេះថ្ងៃរក្សាតុទេ មេនទៀ...?

រោភានី : ចូរស់ជានោះថ្ងៃរក្សាតុទេ...ខ្ញុំនិងប្រឡាត្រូវពុំងងមួយជាគំបែង... យើ ! ម៉ោចបានពុំងងនិយាយអិចិន...? តើឲ្យខ្ញុំធ្វើម៉ោចទៅឲ្យយើងទៅ ខ្ញុំប្រឡាត្រូវពុំងងអិចិននោះ ?

អ្នកពោល : និយាយដូចខ្លះហើយ សោភានីកំសុំទៅឱិបវិតបាននៅ ។ កាលនោះបាននិកសេនប្រពេកអរ អំណួនអណ្ឌុងស្រាលខ្ពស់ដូចសំឡើ ព្រោះស្ថានតែសោភានីនិយាយត្រង់ ។ បាននិកស្ថានថាគោស់ប្រឡាត្រូវបានពិតមេន បាននិងតុងតែនិកយ៉ាងរបៀបរំភីបចា... (ភ្លើងបន្ទិច)

ពាសាន : នីមួយាផាណាពាណាស់មេន ស្ថើតែមានអាយុ ដែលនិងមិតិការនិទេហើយ បុំន្ទូវប្រឡាត្រូវពុំងងជានុកោំងរបស់វានៅទៅទៀត...វេន !! ។... ប្រហែលជាផាណាពាណាពម្រិះដែលគូរ...ចេះបំពេញគោលបំណងរបស់អានីជានុកុម្ភនេដីន ? ប្រហែលជាផាណាពាណាពម្រិះដែលគូរ...ជាសម្ងាត់ជួងកំមិនដីន ? ជូនគោរស់ចន់ត្រាំតសុកុងលោយនស្អាត... ចិត្តទេរៀងទាត់... កម្មាំងកំបែងកោំងទៅទៀត... លូមិនដល់...ទិបបានធ្វើឲ្យប្រឡាត្រូវខ្លួនដោយបិត្តប្រឡាត្រូវបានដែលម៉ោះ ?

អ្នកពោល : បាននេះតែនិកសរសើរខ្លួនងងចានប្រពេនសំណាត់ គីមកដល់ប្រពេនទីពី ។ គេចេះតែគិតចាំខ្លួនគោរព្រោះជាបានការយល់ប្រឡំនេះជាកំហុសដូចនេះបំផុតរបស់បាន ។ តាមពិតសោភានីប្រឡាត្រូវបុំចាស់...កំព្រោះតែនានស្អានក្នុងភ្លើងមិនទានបុកំមិនបាន

របៀបទាន់ចិត្តពេបុណ្ណោះ ។ នាយកដ្ឋានការបាសានជាអ្នកបម្រើ
ចេះលត់ចេះដែ មានលក្ខណៈមួគិសុពុទ្ធទៅ ចេះគូរសម ហើយ
ប្រកបដោយសុដឹវិថីថ្មី ។ នាយកដ្ឋានការប្រើបាសានជួយពារ
កូនរបស់នាយកទៅធ្វើត្រង់កំនើនគេលក្ខុន ។ បាសានជា
មនុស្សចាស់ ពកូនគេដែលមានសក់ពណិទខ្លះដៃន និងសក់ពេត
ទាំងពីរនាក់នោះមិនដឹងជាបាមួយប្រុស... មិនដឹងជាបាមួយ
សិរីនោះទេ... ព្រះបាសានតុបានពិនិត្យមើលវាដោយជិតជិត
ដង...ស្ថាល់តែមិនបានដឹងទេ... ។ ដូនកាលក្នុងកន្លែង
កូនក្នុងដែលបាយមកលើចង់ឆ្លួយតាមការបារិច្ឆេទ... ប៉ុន្តែបាសានខ្លះធ្វើត្រង់
ធ្វើវាបើបែបមិនដឹងខ្លះ ។ បាសានជាមនុស្សចាស់ដើរតាមក្រុង
សិរីនៅកណ្តាលបញ្ចប់សាធារណជនដោយគ្មានការអាម៉ាស់...ចូល
តាមរបងដួនអ្នកស្រួល...ពត្រិក... ដោយមុខប្រាស់និងមុខភ្លាថ់..
តាមពិនិត្យ តាមខ្សោចនរណាមិនឱ្យយោ ។ នាយកសារការិសិសស
ក្នុងជាអ្នកធ្វើការរត់ការប្រើបារិង... ជាអ្នករត់ប្រាក់ពិការ
ដង... ដែលអ្នក San Jose ប្រសិទ្ធភាពថា អ្នករកសុទាក់នៅ ។
ម្មោះហើយដូនកាលនាយកសារការិសិសារការប្រើបារិងដើរអ្នក
បើកបរឡារោនរបស់នាយក ហើយដូននាយកទៅ Stockton, Modesto,
Fresno, Long Beach ។ តើគ្មានការអីដែលខ្លះទេ? ពេលពេល
បាសាន... នាយកដ្ឋានការបាសានជាអ្នកបម្រើ... និងជាអ្នកយាម

ល្អាត...ជាអង្គរក្ស ដើរក “Case” ប្រចាំថ្ងៃបុណ្ណោះនង ។
ដូនពេលខ្លះបាសានក៏កើតមានចិត្តប្រើបារិងការពារថ្មីន
ដែលទេសចរណ៍... (ភ្លាម)

ពាន់ : តើនាយកបានត្រីមតែបង្ហាញពេលរបស់ខ្លួន... ហើយ
នាយកដាក់ទានដោយឯកសារលើក្នុងខ្លួន... ដូនកាលមួយអាជីពូនានពីរដង...
ដូនកាលមួយអាជីពូនានមួន ។ ...តើដួចខ្លួនជាអ្នកសុទាក់នៅ ដែល
ធ្វើការប្រើបារិងក្នុងខ្លួន... ធ្វើចេរបស់គេ ធ្វើអ្នកលុតប្រាបដួចអ្នក
សុទាក់បុណ្យស្អែច... ហើយ... ហើយនឹកចាន់នឹងជាបុរសដែលគេ
ប្រឡាត្រូវដែលទេសចរណ៍ ! ?

អ្នកពេល : បាសានបានដើរតាមនាយកក្នុងក្រុកក្រាត់របុត
ដល់បាត់បង់មិត្តភកិ...របុតអស់ការងារដែលគេធ្វាប់ធ្វើ...ស្រាប់
តែធ្វើមួយ... បាសានបាត់ធ្វើពីរការបានបង្ហាញបាត់បង់ទៅនៅ...មិនមែន
យល់ស្ថិត់.... ដោយខាងផ្លូវបែកទៅក្នុងសណ្ឌាតារមួយនៅ
San Jose ។ បាសានបានបង្ហាញធ្វើបាត់បង់ទៅនៅក្នុងប្រព័ន្ធដែលបាន
យើពុំ...ក៏ស្រាប់តែនាយកបានការពារកំសុត...ហើកកំក្នុកមួលទីផ្សារ
គេយើពុំ ខ្សោចតែហោង ។ ចំណោកបាសានដែលធ្វាប់តែនឹក
ស្ថានប្រឡាត្រូវជា សោរការិនាយកសារការិសិសារការប្រើបារិង ក៏
ដឹងខ្លះនឹកស្ថាននៅពេលនោះ បាសានដឹងខ្លះថារូបគេបានបង្រៀនត្រីម
តែជាមនុស្សចាស់ទេ... តែជាមនុស្សស្ថាប់បាត់ទៅហើយចំពោះនាយក

សោភានី ។ ក្រាលទៅយើពុធបញ្ជាក់របស់បាសាន...សោភានីក៏ ស្រាប់ទៅ មិនយើពុមាត្រករបស់នាងទេម្មុង...ដែលភាយទៅ ជាអតិតាលរបស់បាសាន ។

ល្អាចនោះនាងមេចាយកូនពី សោភានី ២២ដុងចិត្តរបស់បាសានក៏បានវេចសំណាយព្រមទាំងប្រមូលកូនទាំងពីរបស់នាង ហើយទ្វាននរតែចោលបាសានធ្វើដើរទៅក្រោង Los Angeles ទេម្មាក់ងង់... ។ បាក់ចិត្តមួយមេចាយរតែចោល កាយវិការគ្នា ទល់ពុទ្ធនេះ... តីហាក់ដូចជាសោភានីយក្បុបបាសានទៅបាន ចោលកូនធុងសម្រាម ប្រើបោលគ្នានឹងអាហារចាស់... ប្រើបោលពី

នេះទៅទៀត... តីហាក់ដូចជាការយកបាសានទៅកំបាំង រសទេម្មុង ធ្វើឲ្យគួរឱ្យចិត្តកញ្ចាយខ្លាចផ្សាយ ! (ភ្លេង...)

ទូរសព្ទនៅក្នុងរថយន្ត BMW រាត់ក្រុង ! បាសានលើក ឡើងពួសសំឡេង ប្រឹក... ។

ប្រឹក : សិស្សចេងអពេកពុមកាមនេះ...សូមក្នុងទីសទាល់ ឲ្យសោះ សូមចាត់ទុកជាជួន៖ សិស្សចេងទៅចុះ... Sound (ពួសរ សំឡេងទ្វារដែលហើក... ព្រមទាំងសម្រិបដើរបស់អ្នកទាំងពីរ ចិត្តកូនធុងដូចការ... ពួសសំឡេងកៅអីមួយដែលប្រឹកទាញជាក់ ឲ្យបាសានអង្គួយ) ។

សារធម៌

អ្នកពេល : ពេលបាសានដើរមកដល់មុខគេហដ្ឋានរបស់អ្នកមេចាយចិត្ត នៅលើចង្វែះភ្នំ Echo Park... តើយើពុមាត្របានបុរស ប្រឹក ឲ្យរចាំនៅមាត្រាដាស្រែដើរដើរមួយ ។ តីជាជួន៖ មួយកូនចាបជាប់និងដី... មានជាប់ដើរមួយពីរដើរនៅពីខាងមុខ.... ដើរមួយកូនទៅបានគេត្រូវនឹងតាមដៃលើរម្យយដែលមានកម្ពស់កន្លែះដែលបុរាណៗ នៅកំខ្លួនពីក្រោយដើរ ឲ្យដឹងនោះ ។

ប្រឹក : សិស្សចេងអពេកពុមកាមនេះ... សូមក្នុងទីសទាល់ ឲ្យសោះ សូមចាត់ទុកជាជួន៖ សិស្សចេងទៅចុះ... Sound (ពួសរ សំឡេងទ្វារដែលហើក... ព្រមទាំងសម្រិបដើរបស់អ្នកទាំងពីរ ចិត្តកូនធុងដូចការ... ពួសសំឡេងកៅអីមួយដែលប្រឹកទាញជាក់ ឲ្យបាសានអង្គួយ) ។

បាសាន : បួនធនៅមានការសំខាន់ណាស់ តើជាការអីទេ ?

ប្រឹក : ខ្ញុំចង់ឲ្យសិស្សចេងមកកំដរខ្ញុំដឹងតែបុរាណៗ !... សូមរាយហើយ មិនត្រូវបានបង់ចោល ហូទាប់ ឲ្យនោះក្នុងការអីមួយទេ

ធនាគារ : ចុះម្ចាស់ដឹងទៅណាបេរីយ ?

បុត្រី : គោនោកុងបន្ទប់ទីក គោចចុះមកតម្លៃវិហើយ... បង ឯងចាំមិនពេលវិហើយ បងឯងចុះមកដោលពីរិបាយ ជាមិនខាន... គឺជាសម្រស់លាក់ខ្ពស់ នន្តូយុរាភារនៃពេលបិមបិយ

ធនាគារ : ចុះបុន្ណោះឯងមកដឹងបោមានការអ្នដែរ ?

បុត្រី : ខ្ញុំបានធ្វើ Appointment ជាមួយនាង... ព្រះនាងបានសុំច្បាស់ខ្លួនឱ្យរកការងារមួយច្បាស់ធ្វើ... ដោយស្រុកតម្លៃវិហើយ នាងចង់រត្រូវបិទ្ធិបាន... Welfare.... បុំន្តែមិនធ្វើឡើង... នាងធ្លាប់រៀនចប់ High School ទៅហើយ បុំន្តែមិនធ្លាប់ធ្វើការនៅ Office អីទេ ធ្លាប់ពេលធ្វើដែរនៅដឹង៖ ។ បុំន្តែតាមមិនធ្វើឡើង នាងប្រហែលជាចង់រកបិទ្ធិខ្លួនប៉ុណ្ណោះទៅកិច្ចិនដឹង...ពីព្រះនាងសង្ការបាតិស្ថានរបស់ នាងវាគ្រប់ទៅលេងស្រុកវិញ ប្រហែលជាពិមុយខេចទៅហើយ... អត់ទាន់យើងរាគ្រប់មកវិញ ! !

អ្នកពេល : ពួរដឹង៖ នាយកបានបើកខ្លួនទៅរឿងតូចូលិន មួលបុន្តែម្រាប់យើ !

ធនាគារ : ចូលចូល ! ! បើនាងមានសង្ការរូបទៅហើយ មេដកចាំនាងបានបិទ្ធិបានធ្វើ ? ...បុត្រី បុន្ណោះ...បងឯងចេះ

លួចសង្ការគេទេ ! ... អារើងគោកក្រហាយមួយ បងឯងចេះបានទេ... បងចេះបានទៅអារើងត្រជាក់ត្រជំ ត្រីកុំសុខដុមរមនា... សូវច្បាស់គោរបស់បងទៅចុះ មិនធ្វើទេ It's OK... ចំណោកអារើងលួចរបស់គេនេះ គឺចិត្តផ្សាយ !

បុត្រី : លោកបងឯងដឹងសុំយើ... ចំណុចតាមការលែងមាត់ហើយ ចេះពេត្រាំលើបានទៅ... សិស្សច្បាស់រានិសពេកដុំចេះឯងបានវាទេះពេអត់អិលិត្ត...យុទ្ធសាស្ត្រពិភ័យលេកតែងត្រូវ អត់ត្រីអាមេង...បងឯងដឹងសុំយើហើយ !! ដល់សុំតាមការលែងទៅកុំបន្ទាស គេហ្មោះ... វាអិចិន បានជាគោកកោកងារបងឯងថាគារបុរសចាត់ស្របែង... ការបុរសចាត់ស្របែង

ធនាគារ : ចេះជាកោកងារអិដាកោកទៅ ! អស់លោកចំណាត់ថ្នូន គ្នាលាយាស់ទៅអិលិន ធ្លាប់មានកេវិតិ៍ឈ្មោះលួចពេកណាស់...តម្លៃវិហើយ បែរជាសុំយើលោយ៉ាកប៉ុណ្ណោះកំពុងភកកំប្រាំអវិជិះដើមុខមិនរួច ខូចបុណ្យសកិ ព្រះនៃពេរឿងតូចប្រពន្ធដេ... កាលណាតែតូចូលិនយើង យើងដោកលក់... កាលណាតែយើងតូចូលិន យើងដោកមិនលក់ទេ ច្បាស់ជាកម្មតាមផ្តល់នៅហើយ.... បងឯងចេះដើរតាមផ្តល់នៅអាមេរិកណាមួលនេះទេ... ឧបមាថា ហើយចាត់ខ្លាំងណាស់... ចាត់ការជាមួយព្រះនាងហត្ថលេខាដោយខ្លួនទៅកុំបានដែរ... ។ អត្តបិ អត្តនោនាថោះ...ខនិតិ៍ឈ្មោះខ្លួន ។

បុត្រី : សិស្សថ្មី... នាងវណ្ណីនេះជាសិក្សានំណោះ... ត្រានឹងឯកសារទៅ... ចំណោកសង្ការរបស់នាងទ្រូវតាមភាពជាជនបរទេស.... ទាំងពីរនាក់នេះមិនអាចត្រូវត្រានៅ... ព្រោះវណ្ណីនាងការតែម្ចាសនាដាប់លាប់... តែថ្វីសិលឡើង នាងមិនដែលខាងមូលទៅត្រូវលាកតាមិលអេ... ដែលនៅមិនឆ្លាយពិនិត្យនេះប៉ុន្មានទេ... ពីរនាក់នេះប្រើបង្កើចជាធិកហើយនិងប្រើបង្កើង..។ សិស្សថ្មី... ឈប់ឈើយ ទុកចូលខ្ចោះការ... នាងវណ្ណីនេះ គឺជាការសន្តារតួចទុកសម្រាប់ជួនបងុបងុបើយ....

អ្នកពេល : ពេលជួលឃើញហើយ... នាយបុត្រីកីសុះទៅម៉ាកបទចម្រោះមួយនៅលើ Stereo របស់ម្នាក់ដូច...នូវបទ "ថីបអូមួយខ្សែត" !!" តួនគោលបំណោះកំងរាយមួលឱរបស់បាននៅពេលដែលវណ្ណីនាងកំពុងជាប់នៅក្នុងបន្ទប់ទិន្នន័យ...។ ជាក់ត្រូវឈប់ឈើយទុក...

សារភី៤

(បទចម្រោះ "ថីបអូមួយខ្សែត" បន្ទូយពិចារណាបុរិយាណល់បាត់សំឡេង ។ ស្ថូរសំឡេងបើកទ្វារក្រាក់បុត្រីត...)

អ្នកពេល : នាងវណ្ណីឈប់ឈើយស្ថូរសំឡេងបានពុងខិតទៅខាងលើ ដែលអនុញ្ញាតឡើតូកដើរក្នុងដើងនាងស្រឡាញស្រឡាញ... នាងមានដើងទេ មានកំឡើងពេលគោមួយជួនលើក្បាលពីសក់ ។ នាងមានសម្រេសមេស្រស់មេស្រស់ ។ ដោយកំឡើងពេលគោចាំងភក្តុ នាងអស់ពាក់កណ្តាល ហាក់ជួងជាព្យះខែមួយចំណូត គឺជាសម្បស្សី លាក់មុខត្រួចចំបោះ ដែលបង្ហាញទ្រង់ទ្រាយស្ម័គ្រាក់កំបានអនាមិកមួយ ដែលមានភាពសាបារដួចកាប់បិតការ ។ បានយើត្រូសំណើចរបស់នាងតែពាក់កណ្តាល យើត្រូស្ថាននៅទេប្រកបដោយតំណាក់ទិកភីថ្វីដួចត្រាប់ពេជ្រ ចរណ៍ដែលជួនមិនទាន់អស់... យើត្រូដែលនាងទន្ល់លួនឲ្យដួចប្រមោយអភិវឌ្ឍ...។ បានកើតិកទៅដែលពាក្យសម្បិរបស់អ្នកនិពន្ធតារាង យើងារាង Marcel Proust "On aime sur un visage, sur un souvenir... sur une épaule" ។ សោរណភាពប្រជិតប្រជិយ មិនបានទ្រូវទាំងអស់នេះហើយ វាជម្លុលជួងចិត្តយើងតតប្រណិត ជួងគោមួល

ខ្លួនាក្សំកាបិសាច ។ មិនទាន់បានយើប្ហាមីជង បាននេះទេនូវនេះ បានកំណែងទៅហើយ... ។ វណ្ណីមានសម្រស់លើសសោរានីទៅទៀត ពេលដែលនាយកបិកមុខទាំងអស់ទៀតកាលណាម៉ា... បានហាក់ដូចជាសូតបំពេក រលូងខ្លួន រាយបេះដូង រលូយដឹងផ្តល់ទេនូវប្រាកា ភីកភាពដូចតណាវីយើប្ហាមីស្ថាបុស្ថាបុ... ។ អម្ចាត់មិត្តនេះនោះ បាននឹកថា គេបែងស្រឡាត្រូវព្រៃទៀតហើយ តួនាទីនេះ បន្ទាប់ពីសោរានី... បុំន្ទេតឡ្វ់នេះ តួនាទីនេះ បានដើរដែលដើរដែលមិត្តរបស់ខ្លួនថា :

បាន៖ ឈុត្តិលុយម៉ែនេះហេរល្អ ដូចទេពាប្បរពិស្សិតា ក្នុងរាយក្រឹងទៅស្តីឡាតា អាត្រាដែនទាម្នានេះទៀតហើយ !

បុំន្ទេត : សិស្សឃ្លាយការណីយិតទៅណាយទៀតហើយ ? ខ្ញុំសិក្សា Introduce... នេះគឺបុញ្ញចង់ក្នុងខ្លួនខ្លួនទេ ! នេះ ! សិស្សឃ្លាយការណីយិតទៅណាយទៀតហើយ ? វណ្ណី ! នេះគឺសិស្សឃ្លាយរបស់ខ្ញុំ... ថាជាលាកកត្រូវ លាកកត្រូវ បុគ្គលិកដ្ឋាន របស់ខ្ញុំទៅនាន... តាត់ចង់បើកចុះខ្ញុំធិតិ ខ្ញុំធិតិតាមទាំងអស់... អានី ! នេះគឺលាកកបងបានហ្មា !... គឺលាកកបងខ្ញុំ ! អានីនឹងដែលត្រូវបានគាត់ទេ ? បើអានីនឹងមិនស្អាត់លាកកបងសាន គឺដូចជាគេមិនស្អាត់ក្នុងទេសានីទេ !

វណ្ណី : បុំន្ទេត បុញ្ញវគ្គី ?

បាន៖ គឺក្នុងស្រីរបស់ស្អែចជំនាន់មុនប្រាំនាន់

វណ្ណី : លាកកពុំ... សូមទោស ក្នុងស្អែចណា (បុំន្ទេតហើយនឹងបានសេចតុលទៀតបងប្បុសចិត្ត)

បាន៖ ណូយនាន់... ហើយមិនស្អាត់កែមិនអីដែរ.. តាមពិតខ្ញុំកែមិនស្អុវិស្អាត់ច្បាស់ដែរ !

វណ្ណី : លាកកពុំហេតុខ្លាងអីចិង... ខ្ញុំមិនមែនក្នុងក្រោងទេ... ហេតុខ្ញុំវណ្ណី បុរាណីកែបានដែរ

បាន៖ ពុំហេវណ្ណីចុំ.... ត្រោះអានីជាបេញ្ញាងរបស់ប្រពន្ធពុកាលពិមុន

វណ្ណី : អូ ! អីចិងលាកកពុំមានប្រពន្ធបើយបុ ?

បុំន្ទេត : អានី... សិស្សឃ្លាយខ្ញុំគាត់ផ្ទាប់មានអូនកាលពិដីមបុំន្ទេតឡ្វ់គាត់តែមានអូនទេ ! ឥឡូវនេះគាត់កំណែបេះចែស អូឡាក់យិន... ចិសនានេះ បិសុទ្ធស្អាត ចំចែសចាប់ដែលបន្ទិចកំតាន ដែង... ចំណោកសិស្សឃ្លាយវិញ សូមកំហែអានី... កំក្រោចទៀត ជាមួយនឹងអានីមុន... សូមហេវចា ហានីទៅហ្មា !

វណ្ណី : Hey ! don't push your luck...be cool. I'm a lady that deserves respects.... ឲ្យដើរជាគេស្តី

អីដឹង Jerk !.... ស្តីចង់ខិតលើខិតក្រាម Honey អីទេបើយ... ធ្វើតាមដនជាតិអាតាំងខ្លះទេ ពួកគេគោរពស្ថិ៍ណាស់... ចំណោកខ្សោយឱងចូលចិត្តតែមិនបាយស្ថិ៍ មិនទាន់ទាំងបានអីដឹង...!

ពាណិជ្ជន : ប្រើខ្លួន Please shut up ! បិទមាត់ត្រីកំភ្លាស ខ្លះទេមិន... វណ្ណីអើយកំប្រាក់ខ្ញុំ... ខ្ញុំតែដឹងអីទេក្នុងរឿង ហើយ....

បុត្រី : លោកបងដួរសុឃុំ... នៅស្រួលខ្លះមិន សិស្សប្លុទកំពុងទេបើឯកជាទុកដាក់នាមបាប់សម្រាប់សិស្សចុះឯកជាទុកដាក់នាមបាប់ខ្លះទេ... ហើយនៅតីមិនសប្តាយិត្តឡៀត ?? កុំយកចិត្តទុកដាក់នឹងពាក្យអានី តើនិយាយលេងជាមួយខ្ញុំទេទី... នៅ ! អានី... បើសិស្សចុះឯកជាទុកដាក់នាមបាប់ខ្លះទេ... ដូច ថ្ងៃពីពី តាត់គោរពអានីនឹងរបៀបជាហាមិរកាំងហ្សាត់... អានីនឹងមិន... ខ្សោយឱងទុកប្រព័ន្ធដាមាស ជាពេដ្ឋ ដើម្បីតេយកទោល់លាក់ទុកក្នុងប្រអប់... រក្សាទុកក្នុងទុកខ្សោយ ជាផ្លូវការ៖ (ពេលនោះនាយកប្រើប្រាស់ដែលបានឱ្យបានឈ្មោះសក្តារ់...) "អ្នកមាសបង កែវចរណ៍ខ្លួនខ្លួន... នាយកបានឈ្មោះសក្តារ់..." នាយកបានឈ្មោះសក្តារ់

អើយ !!” (មកសំឡេងចម្លាតិរិញ្ជ) ចំណោកអាតាំងវិញ្ញុបែរជាទុកប្រព័ន្ធដាចិកយុំ... ពីព្រះវាថ្មូលចិត្តលិតគ្រឹះដើមឃើញ តែអាមិត ពួកអាជីថសិទ្ធិបើឯកជាទុកដាក់នាមបាប់ខ្លះទេ... ហើយនឹងចង់លើសិស្សចុះឯកជាទុកដាក់នាមបាប់ខ្លះទេ... ពីព្រះលោកបងខ្ញុំតាត់គោរព ហើយបេតិទិកយុំដូចអាតាំងអីដឹងដែរ... មិនសូវជាថ្មូលចិត្តមាសពេជ្រកែវកងដែលគេយកទោល់ពីក្នុងប្រអប់នោះអ្នកបុំន្នានទេ...

វណ្ណី : មិនដឹងជានិយាយស្ថិតិសិទ្ធិ ប្រើខ្លួន ! ... សូប់ណាស់ !

បុត្រី : អានី... កំមាយដកខ្លិចចិនពេក... ហើយមិនមិនមកខ្លួនទេ... ឱងចាត់គេមិនយកចិត្តទុកដាក់... ដល់គេសម្រួល ក្រោះកុំដូចិកយុំ ចាត់មិនបាយ... សិស្សចុះឯកជាទុកដាក់ នៅ... ចំណោកសំឡេងវិញ្ជ ជាសំឡេងមាសដូចក្នុងរាយការ ១៩... ចំណោកសំឡេងវិញ្ជ ជាសំឡេងមាសដូចក្នុងរាយការ ១៧....

វណ្ណី : កំនិយាយលើកដឹងខ្ញុំពេកមិន... ប្រើខ្លួន...

បុត្រី : “ប្រើខ្ញុំ” មិនចោះលើកដឹងទេ... សិស្សចុះឯកជាទុកដាក់នាមបាប់ខ្លះទេ... និយាយមិនល្អេះប្រើប្រាស់ទេ !

វណ្ណី : មិនដឹងជានិទ្ធរៀបចំ... និយាយមិនល្អេះប្រើប្រាស់ទេ... តើនិយាយអីដែល ចេញទេអីចុះ...

អ្នកពេល : វណ្ណីយើញទីកម្មបាសានស្រួលតស្រាត... ហាក់ដូចជាមានចិត្តអាណិតអាស្សែ ហើយកំហាក់ដូចជាមានជាប់ និស្សឹយខ្លះទៅដែល នាងទាញក្រោមឱ្យមកអង្គូយជាប់ក្រោម បង្កើយនិងបាសាន... ព្រមទាំងសម្រួលបាសានយ៉ាងជិតបំផុត ក្រោស ត្រូវនិងទីការក្រោពេរពេញដោយស្អែក។

វណ្ណី : ខ្ញុំស្វាយណាស់ មិនបានដឹងជាមុនថាគារកាត់អគ្គិភ័យការណ៍... កុំអើយបំផុតខ្លះទៅកដូចជាពីសាមិនខាន់ !

ពាសាន : មិនអើទេ វណ្ណី ! កុំខាន់ដោយសារខ្ញុំអើ...ខ្ញុំ... តែមានយុទ្ធផលអើទេ.... បានវណ្ណីនឹងទទួលខ្ញុំជាក្រោមឱ្យតិសសដូច្នេះ សូមរគ្គុណាប្រពេលអង្គទៅហើយ...

វណ្ណី : មិនអគ្គិភ័យខ្ញុំ ទៅអគ្គិភ័យប្រពេលអង្គទៅទេ ! លោកពុច្ចូល Church បី ?

ពាសាន : ចុំពុកវណ្ណីនឹងជាប្រពេលអង្គទៅហើយ... មិនសូមបិត្តទេទៀតបី ?

វណ្ណី : (សិរិច...សូវមួយសន្និ៍)... សព្វថ្ងៃថ្ងៃលោកពុ ធ្វើការអើដែរចាស់... បិសិនជាចិនរាយទេ

បុទ្ធិ : បើការិនិងសូរគាត់អីចិង គាត់មេឡើងនឹងហើន

និយាយប្រាប់តាមត្រង់ ? សិស្សូច្បែងខ្ញុំនេះជាថេវិករោនពុម្ពនៅកិលនេះ ហេះពុម្ពស្រីរការិក្សា ស្រីរការិក្សា... ព្រះព្រៅ-បិដក សំបុត្រការនានា... ជាម្នាស់ហាង Laundry ហេកខោអាវ់ទេ .Westminster... ថ្ងៃម៉ោងមានហាងដូណិត ៣-៤រាយ បុំបាយទៅបី មួយម៉ោង Dan Diego... ហើយខ្លួនគាត់តែម្នាក់មានទ្វានជីសល់ទេ ឬ... អានីអើយ !

វណ្ណី : លោកពុប្រែប់បាលជាសល់ប្រាក់ប្រើប្រាស់មិនទេ !

ពាសាន : កុំដើរប្រើនិយាយប្រុច្ចោលៗ... របៀបជាមនុស្ស តែដូចសំមែង តែត្រូសារ តែកិសុចិត្ត... លើងដូចការហ្មអត់ស្ថារ... បុទ្ធិកុំនិយាយបំផុតស្រីប្រុលប្រុល បើបុទ្ធិនឹងករក្សាទេ មិនទៅរីករាយ និងទាំងអស់បានមុខដល់ខ្លួនបងជាមិនខាន់...

បុទ្ធិ : សិស្សូច្បែងកុំដាក់ខ្លួនពេក... ចំពាច់លាក់អីខ្លាំងម៉ោះ បើរីករាយវិនាទិតនោះ... ប្រាប់អានីខ្លះទេ តទ្ធផ្លាក្តាក្តាយជាក្តុយសិស្សូច្បែងទៅហើយ... មានការរកកំដ្ឋានអីទូទៅក្នុងប្រាប់ជីវិត ដូចជាដូចយុទ្ធជាន ជួយដោះស្រាយទូកដុរៈជីវិត

ពាសាន : បុទ្ធិយប់និយាយលេង... និយាយអីចិង វណ្ណី... ខ្ញុំតូចា វណ្ណីមានក្នុងមួយ... តើក្នុងនោះប្រសបប្រើ ? ហើយមេចកំខ្ញុំមិនយើពុ ?

វណ្ណី : អូ កុនបស់ខ្ញុំសិ... ឈ្មោះកល្បាលា... ខ្ញុំបានយកទៅវគ្គឃើមសិខ្ញុំទៅពីរបីបុរិចិត្តនេះប៉ុណ្ណោះ... យើលាកពុ... ថ្វីសេសុកនេះជាបី Birthday របស់កល្បាលាជឹង....ខ្ញុំសូមអពេញពាកតុមកដាក់ក្រុវិកតិយសងខានទេ ? កល្បាលដាក់ក្រុងក្នុង ឲ្យស្រឡាត្រូវការសំណាកតុអើយ....

ធមាន : ពួកគេនឹងថា ពេមាយក្នុង ឲ្យស្រឡាត្រូវការ ដើរ....

វណ្ណី : ហើយឯធម៌ សូមលោកតុមកកំខានលា !

ធមាន : Definitely... ពួកវាយលាស់នឹងបានមកចូលរួមក្នុង Birthday របស់កល្បាលនៅថ្វីសេសុក !

វណ្ណី : ខ្ញុំសូមអរគុណលោកតុលាកាស់ !

ធមាន : តើខ្ញុំខ្ញុំថ្វីដែលត្រូវអរគុណរីណីដែលបានបោខ្លួន !

បុត្រិ : មិនដឹងដាក់អរគុណទេ អរគុណម៉ោងសិធមិនចេះស្អាគទេ... នេះ ម៉ោង ៦ល្ងាចហើយសិស្សចិត្ត ខ្ញុំយើលាកាស់....យើងគឺទៅវាកដាក់អីមួយសិន !

ធមាន : ខ្ញុំចងាយនាបន្ទិចទៅដែរ... វណ្ណី ! មិនយល់ទាល់ទេ ខ្ញុំសូមអពេញពាកតុវណ្ណីទៅបាយនៅបានសៀវា... នៅ

កន្លែង Siam Center ជាមួយពួកយើង.... នៅកន្លែងនោះផ្តាយណាស់ វណ្ណីយុទ្ធនទេ ?

វណ្ណី : ចាស យើនលោកពុ... ខ្ញុំមិនបានពុាបាយថ្វីដែលត្រោះខ្លាចធាត់....

ធមាន : អូ ! អិចិងស្រួលហើយ... បានទេព្លាស្រីទៅជាមួយ ពួកយើងបាយឆ្នាត់ស្ថាប់ហើយល្អាចនេះ !

វណ្ណី : សូមលោកពុមេត្តាចាំបន្ទិច ខ្ញុំស្រួលការកំពេមួយ ត្រូវតែ... (ដាក់ក្រុង sentiment ដែលធ្វើឲ្យមានសង្ស័៍មបែលពីរនាទី) ។

អូកពោល : មុននេះបន្ទិចសោះ បាននានអស់សង្កែមក្នុងជិវិត ព្រោះតែបុសស្អែបាងុះផ្សាយដល់ថ្វីមប្រមាត់...បុំនឹងពេលនេះ បាននិងព្រមរាយចាល...ត្រូវរត់ ត្រូវបាល... ហកំលោតទៅជួរពុស្សហ៊ុកសាងកម្មជាមួយស្រីថី... ស្រីក្រុងលើសមុនទោះទៀត ។ កាលពីមុនដាក់សោកានី តម្លៃដាក់វណ្ណី... បុំនឹងសម្រេចសម្រួលទេ អានីនេះតែដាក់អានីដែល ។ ជួនកាលក្នុងការយើងបានបែលសំយើង... យើងមិនអាចរកឱសថែកចានសេវីយ៖ ដោយព្រោះខ្ញុំយើងវាមិនចង់ជា... ព្រោះខ្ញុំយើងវាស៉ែកម្ម !!!

ពេលវណ្ណីថ្វីលស្អែកពាក់ក្នុងបន្ទប់របស់នាង... បាននឹក

យើងទៅដែលពាក្យសន្យាតាមឈូនថា ខ្លួននៅងស្រឡាត្រូចជាប់
មិត្តជាមួយស្រីក្នុងទេរោតហើយ...បន្ទាប់ពីសោរាជី ។ បានន
នឹកទៅដែលពាក្យដែលខ្ពស់នូវបែបដោមិត្តភកិចាស់ទំ... កំពុង
យកប្រពន្ធព្យូអារ៉ា ព្រះនាំចុះគេធ្វើបាប និងបណ្តាលទ្វាត់
អាយុ... ។ បាននឹកទៅដែលរបួនព្រះបន្ទូលនៃព្រះសមណាគារត
បរមគ្រឿងទេរោតដឹង : "ដូចជាបុញ្ញមួយ ដែលមានសមសុរី ប៉ុន្តែ
ត្រានកិនក្រអូប ពាក្យសម្រួលិតិវេស់ដែលយើងមិនធ្វើបាម តីត្រាន
បានដល់ផ្ទាត់អីទៀត..."

...កើតុចជាបុញ្ញដែលមានសមសុរីមបើយ ព្រមទាំង
មានគន្លឹះដែរក្រអូបលួយលួយប៉ែ...ពាក្យសម្រួលិតិវេស់លូ ដែល
យើងធ្វើបាម តែងតែបុចដល់ផ្ទាត់ជាតិចូ..." ឱី ! សំណើចចំអក
នៃព្រហ្មលិខិត ! (ភ្លេង)

សារធមិត្រ

(សូសំឡេងទ្វារហើយ និងបិទ)

អ្នកពេល : វណ្ណិនាងចូលទៅតែងខ្ពស់ក្នុងបន្ទប់ ។ បានន
និងបិទ អងុយនៅក្នុងបន្ទប់ទទួលក្រោះ...ពិភាក្សាបុរយបាល
ត្រាតទៅទេរោត ។

បុទ្ធិ : ម៉ែចទៅសិស្សចុង ? យ៉ាងណាទៅដែរបុញ្ញរណី
នាថីកំពុងយុងដូចមេះណា ? មុខមាត់អ្នកបងស្រីវណ្ណិតិស្រដៃង
ត្រាបេះបិទនិងអ្នកបងសោរាជីរបស់បងនងពីមុនមែនទេ ? ប្រហែល
ត្រានិងបងបុរយភ្លោះតែមុង ដូចត្រាបេះបិទ ដូចទីកពីរដែលកាត់...
សិស្សចុងយើងទៅស្រាប់ហើយ I don't say play !

ពោរេ : ម៉ែនហើយបិទ... បងសូមទទួលស្អាត់ it's true !!
ដូចត្រានេះ គឺដូចពេកតែមុង ! បងសិងតែមិនធ្វើវិភាគខ្ពស់នេះ....
ខុសត្រាបនិច ត្រង់វណ្ណិស្រស់ជាងសោរាជី ដោយមានសក្រាន
អង្គារដើរជាង... ចិត្តីមករាជីទៅខ្លួនជាងការការងងដូចដែងផ្ទុ
ព្រះរាម... កំភូនដើរមិនសុមិនសងគ្រាន់... មាមកំបុងត្រា ព្រតាក
ទេរោតសោរាជីដូចត្រា... ប៉ុន្តែ ដើម្បីចុងវណ្ណិដាចិនសុវក្សមួល
កំបុងទៅមុខដល់របស់សោរាជីទេ !

បុត្រី : ខ្ញុំយល់ថា ត្រួមមានពេលបាត់ណាមួយប្រហែលវណ្ណី... ការសម្បូមជាន់ណាំសិស្សជ្រោះ !... ដើម្បីនឹងសិស្សជ្រោះសារានី នៅ៖ ដូចជាទទួលភ្លូវប្រុសពេកទេដីនេះ ?

ធនាគារ : ទោះជាយ៉ាងណាកី... បុត្រី ! បួនប្រុសបង ! សិទ្ធិការងារនេះ គឺជូនសិទ្ធិមួយ... នៅពេលនឹងការងារនេះគឺត្រូវបានប្រាក់បាន មានត្រាយបិសាទុណា ឯណីវាមកលងបង... មកក្នុង ខ្លួនបន្ថែមជាសារានី ដើម្បីត្រូវបានប្រាក់បាន នៅពេលបងនេះ បើណាការ !

បុត្រី : យើត្រូវសិស្សជ្រោះ ? | I told you វណ្ណី is your type... សិស្សជ្រោះគឺត្រូវតែសរសើរខ្ញុំ... បុត្រីបន្ថីចសញ្ញាប័ត្រសញ្ញា យើត្រូមួយ ទ្វាយជូនខ្ញុំដឹងទីបត្រវិបត្រវិបត្រ... | I Know completely what you want សិស្សជ្រោះ... (បុត្រីនិយាយសំខ្លួនរបៀបក្នុងក្នុង-លោក) ...Vanny ឱ ! ឱ ! ឱ ! វណ្ណីប្រមាក់របស់បង ! Vanny ... I love you baby... I love you so ! I need you honey ! I never let you go...ហេ ! ហេ ! សិស្សជ្រោះប្រសិនបើចេច មួយ សិស្សជ្រោះបានជាប់ឆ្លាតធ្វើជារដ្ឋមន្ត្រីទី១-ទី២ សូមកំភ្លើងសិស្សបួនណា ! ! OK ? ខ្ញុំចង់បានកំន្លួនយោសនាការ... បុរាណសូន្យពីមានសិទ្ធិគោរោះ ! ...

ធនាគារ : ផ្ទៃសង្គារ ! (ស្ម័រមួយស្របកំ) ...បុត្រី...បង ទេវតែតប់ប្រមាណដែល...

បុត្រី : មេចអើចិងសិស្សជ្រោះ ?

ធនាគារ : Life is not designed for happiness !!... បងចេះតែនឹកយើត្រូវទៅដែលទីរីងបងយល់សប្តាហក់ដេញការលពិ យប់មិញ... បងចេះតែពិភាក់... ថារីងវណ្ណីនេះមិនកៅតទេបួន អើយ... យល់សប្តាហក់ដេញមានចេញយាមដឹងនោះ... វាត្រូវជាមានសំឡែងនៃវគ្គសក្តិសិទ្ធិដែលកំពុងតែប្រាប់បងថា រីងវណ្ណី និងនាំសមុទ្រទុកកម្មមកទ្វាយបង ដូចតែរីងសារានី...នោះដែរ

បុត្រី : ឱ ! សិស្សជ្រោះផ្ទុកវារេហ្សី ធម្មវិសុយ... គឺសិស្សជ្រោះបីនឹងនេះដែលបានប្រាប់ខ្ញុំថា..."កាលណាសង្គរវាមកដល់កំ ទទួលយកទៅ... ហើយបើវាប្រាប់ទៅវិញ... កំចូរវាទោះ !!!" ទៅតាមដីណើរ... ទៅតាមដីណើរ ! ទីកបុរាណតែខ្សោច... ដឹកយកដុំអាចមីដូចនាំថា ខ្ញុំខ្សោចនាំថា ខ្ញុំខ្សោចនាំថា !

ធនាគារ : បាបកម្ម...បាបកម្ម សម្ងាត់ទ្វាយ...បងដី កម្មដល់ណាស់ បួនប្រុស... កំន្លួននេះបងមិនលេងចូលទៅ... កាលណាយើងធ្វើអារក្រក់ទៅគេ... គោធ្វើអារក្រក់មកយើង... ចំណោកវណ្ណី នាមជាសង្គររបស់គេ...

បុទ្ធិ : អាសង្គររបស់នាយក រាជធានីដៃទេ...

បាសាន : ជាតិដៃទេ ក៏វាចេះលើមាប់ដូចតែយើងអើង...
គេលួចរបស់យើងយ៉ាងមេច យើងចេះលើ...បើយើងលួចរបស់គេ
ក៏គេចេះលើមាប់ដូចយើងដែរ... បងខ្មាគកម្ពុជារណាស់បុរីអើយ...
គ្មាននរណាជើង គឺយើងធ្វើខ្លួនងង...! បងនោថា កាល
បងពីភ្នំពេញនៅខេត្តព្រំវែង បងបានបាត់សារកាមួយនៅចុងអម្ចិល
បារាំងឆ្លាយសន្តិធម៌ ងាយការភ្លើន 22-long បាត់នោះ បាត់លេង
សោះ...ត្រាន់តែសាកល្បងចង់ដឹងថានូវនេះត្រង់ បុមិនត្រង់បុណ្យោះ
បើចោយកមកទូលទានទៅអេស៊ិនជាអីទេ... បុណ្យសាថ់សារការ
កែវិមានឆ្លាត់ឯងណា... បុទ្ធិអើយ... បងតម្រង់និកបន្ទែងឲ្យខុសជើង
ស្រាប់តែផ្ទាក់មកខ្លាក ប្រការថ្មីបានទៅចុងដឹងបង...បណ្តាល
ឲ្យវាប្រាត់គ្នាកំពេង ។ នើងនេះ... កន្លឹនទៅជាន់ ៣០ឆ្នាំហើយ
ហើយនៅតែពីរដែនឡើសសព្វែថ្ងៃ ។ ចំណោកវិណីនេះ...ក៏ដូចជា
សារការដែលបងបាត់ឆ្លាក់ពីចុងដឹងនោះដែរ...បងមិនចង់ឲ្យវិណី
ប្រាត់គ្នារបស់គេទេ...

បុទ្ធិ : បាបចោច ! បាបចោច...បាបចោច ! ខ្ញុំបានប្រាប់
សិស្សិយចុងរួមហើយថា សង្គររបស់នាយកជាតិបានកិត្តិសាន់ជាតុក
តិស្សាម...ក្នុមត្រូវសារការមិនអនុញ្ញាតឲ្យវាយកប្រពន្ធសាសន់ដៃទេ

ទេ...វាគ្រប់ទៅស្រុកវិញនេះចោរស់ជាថោយកប្រពន្ធសាសន់
គ្មានជាមិនខាង... ។ ឱស្សិយចុង ដូចដោះទុកវិណីស្រីម៉ាយ
នេះ... គឺមានឈ្មោះថាសិស្សិយចុងបានភ្នៀវស្របុណ្យទៅហើយ...
មិនមែនលុកលូយក្នុងកក់អំពើបាបនោះទៀត ។ គឺសិស្សិយចុង
បានបុណ្យទៅវិញទេ... ព្រះអង្គនិងប្រទានពារសិស្សិយចុងជាមិន
ខាង....

(ភ្លើងដៃនូវតំម្លៃយ៉ាងខ្លួន)...

អ្នកពោល : បាសាននៅវិទ្យាមិនអស់ចិត្តសោះ ។ បាសាន
ចេះពេនិកទៅដែលបាក្សូយ្យានៅព្រះបរមត្រ...មួយវគ្គទៀត ដែល
មានជំរាប់ជាន់មហាសារទៅទៀត... ដែលបិតនៅក្នុងព្រះ
ធម្មបទលេខ ១២៧ : "ទោះនៅខ្លួនសំបុរីយេរោគកំដោយ...
ទោះនៅកណ្តាលសមូគ្រទៀតកំដោយ ទោះនៅក្នុងទិគុបាងជាថោយ
ស្រុយាលនៅគិរិបញ្ញាពានឈាត់កំដោយ... ក៏ពុំមានទិតំបន់ណាមួយ
ទៀត ដែលមនុស្សអាចគេចិត្ត ពីអំពើអាប្រក់ទោះតែមួយក្នុង...
ដែលខ្លួនបានប្រព័ន្ធភី..."

កម្ពុជាពេរបស់យើងវានិងបាលបាមរូបយើង... ដូចស្រ-
មោលបាលបាមប្រាកោ... ។ ចំណោកវិណីជាកំស្រកម្ម... ពុំមិនជា
ស្របុណ្យនោះទៀត ។ ដែលបានរៀបចំភ្នៀវជាមួយនឹងនូល

នេអំពើបាបរបស់ខ្ពស់... ដូចដែលគោនក្នុងវេសកម្មរបស់នានេ
សោរានីរួចទៅហើយដូចដោះដែរ ។ សំឡេងសម្រាប់ពុះបានដាក់
គ្រឹះនូវអំពើធម្មជំឡេងអត្ថាសនស៊តុបញ្ហាលក្នុងវិញ្ញាបាយ
បាន...បុំនេះគឺជាការតតអំពើ...!! ។ ពេលអង្គូយចាំរណូដើល
កំពុងតែងខ្ពស់ បាននឹករហូតដល់ទៅដល់វគ្គចុងបញ្ហាប់នៃការ
ប្រាត់ប្រាសខ្លាចជ្រាយយ្ញាតចាកពីសោរានី... ស្រីសង្គរចុងក្រោយ
ពេលនាងរត់បាលចោលបានបានតាត់ទៅ... បានបានសំសុងរក
លើខ្លួនស៊តុបស់នាងទាល់តែយើង... គោនក្នុងនាងតាម
ទូរស័ព្ទ វេសកអង្គរករ សុំសេចក្តីស្អែហាថាស់ច្បូរិលត្រឡប់វិញ !!
(សំឡេងទូរស័ព្ទ...លាយជាមួយភ្លេង)

បាននឹក : អាសី... អាណិតពុំដង ឲ្យពុំសុំជូបអានីងមួន
ទ្រព្ទ

សោរានី : No way Jose !

បាននឹក : អាសី I miss you !

សោរានី : Forget it !

ហើយនាងកំពើទៅម្នាក់ទូរស័ព្ទក្រើក... ។ (បញ្បប់ភ្លេង)

បាននឹកយើងដើមទាំងអស់... បុំនេះស្អែហូច្ចោន
មួនទៀតក្នុងចិត្តបាន រាជធានីភ្នំពេញវិញ

ទៅហើយ ។ សំឡេងនៃវគ្គស៊ក្តិសិទ្ធិបានពោលប្រាប់បានចាំ
ដីណើរវាសនាបាមួយនឹងវណិ បុញ្ញលេង៖ភ្លៀះ... នឹងមានលំនៅទីក
វគ្គកខ្លាចជ្រាយមិនស្ថុវិទិសត្រា ឆ្លាយពីដីណើរអក់ពុរិបាយរបាយ
បាមួយនឹងសោរានីនៃ San Jose ន្រោះទ្វីយ... ។ បាននឹក
រងចាំដោយតក់ក្រហល់... ឱ្យណីតែងខ្ពស់រួច...អាលុមេញពីបន្ទូប់
មកវិញ ។ ដោយពោលក្នុងចិត្ត :

បាននឹក : I don't care ! យើងមែង កីម៉ែងទៅចុះ... ថ្វី
លាយ ថ្វីបុងហើយ...លិចសិមលោត ដល់គុម្ភាតសិមគោង !

(ភ្លេង)

បាននឹក : ទីនេះការបំរាយមួយចំណែកនៃខ្លួនខ្លួន
មិនមែនបានលាស់ទៀត មិនមែនកំពើពីរដីទីនេះទៀតទេ
នៅក្នុងការបំរាយមួយចំណែកនៃខ្លួនខ្លួន ទីនេះមិនមែន
មិនមែនបានលាស់ទៀត មិនមែនកំពើពីរដីទីនេះទៀតទេ

ភាគទី៦

បានមិនបានទាំងប្លើនិងនាងវណ្ណីទៅត្រូវសំស្បែកអាមេរិក ភាយទួចបានព្រាយទុកនោះទេ... ។ តែបែរជាដួរចិត្តយ៉ាងរហូស បណ្តឹរនាងទៅបាយអលអារម្មយន៍នៅ Hollywood ដើម្បីទិញ ចិត្តរំពេជ្រម្បយវង្វែតម៉ែ ៥០០០ ដុល្លារ ដើម្បីធ្វើអំណោយដៃ សប្បុរសចំពោះវណ្ណី ។ ដោយបានតុម្យបានកំត្រាប់ត្រាន់ជាប់ និងខ្សែន... តែក៏បានខ្លួន Credit card របស់ប្លើយកមកប្រើប្រាស់ សិន ។ ប្លើដែលជាអ្នកជិរញ្ជាតាសានទ្រួសទ្រូវវណ្ណីនោះ... បែរជាបើកត្រូវមួលទាំងបាយការភ្នាក់ដើលសេឡាត្រា រាងការណ៍ ឬលើកជល់មួយ ! ! ពេលវណ្ណីនាង ដើរទៅផ្ទាយបន្ទិច ដើម្បីពិនិត្យមិលអីវាន់ដើរឯងទេ... ប្លើនេះវគ្គ យាត់បានកំណើប្រព័ន្ធបំប្រព័ន្ធលំពេក ។

ប្លើ : សិស្សជោង... តែចាសនើមួយទីក្នុងបំពេលណា... ចំណើ ចូលមាត់ទៅបើយ បងចាំបាច់អិចាយលុយប្រើបានម៉ែន ? ... លុយបុណ្ណិនប្រើបានលាស់ណា ទុកធ្វើ Cash flow ដើម្បីចាយច្បាប់គុណិត របស់បងវិញលើជាង...

ធនាគារ : ប្លើ ! បងមិលតាមក្រសំត្រូវនាងទេ... យើត្រូវនាងហាក់ដួចជាមានចិត្តអាណិតបងណាស់ ហើយបងក់ អាណិតនាងវិញដើរ... អាណិតនេះចិត្តតំណុំង ។ ត្រង់សេឡាត្រា... បងដួចជាតានសេឡាត្រាត្រូវបានទេបុនប្រុស... បងសូវចិត្តខនង រួចហើយ បុន្តែបងហាក់ដួចជាអាណិតនាងដួចបុនប្រុស... ប្លើចក្ខុន ស្រីរបស់បងតំណុំង...

ប្លើ : អាណិតហើង វាតំជាងសេឡាត្រាត្រូវទៅទៀត... សិស្សជោង...

ធនាគារ : ឬវិក្យាបុនងងចងចាំប្រាយអាណិតនាង មិនអីថិះ ? ឥឡូវមេចកំមកយាត់ចិត្តបងទៅវិញ ?

ប្លើ : អង្គរចង់ភ្នាយទៅជាបាយទៅបើយ... បងចាំបាច់ ចំមិកអ្នីប្រើបានម៉ែន ? បងទិញតំពាកូប Vutton តែម្បួប ឬបុនរយដុល្លារទៅបានបើយ...

ធនាគារ : មិនអីទេបុន... លុយបុណ្ណិនមិនមែនបុននាងទេ បងរកបាន បុន្តែចិត្ត និងនិស្សយដួចនាង បងរកមិនបានសោះ ឡើយ សូមកំយាត់បងអី... បងហាក់ដួចជាផីនចាត់ យើងទាំងពីរ កើតមកស្រាប់កសាងលេចកូលុខជាមួយគ្នាបុណ្ណារៈ...

ប្លើ : យល់ព្រម... ទ្រព់បងសប្តាយចិត្ត ខ្ញុំលើយាត់

ឡើតហើយ... ហេ ! ហេ ! លោកបងខ្ញុំ... អម្ពាត់មិញថា មិនសូវចង់ទេ... ឥឡូវជាប៉ូង់... ក្នុងសំណាកព្រៃចេវវិហោះបណ្តាយ !

ធម៌ន : កំចាតី ចារ៉ាន់... បើចាប្រុលជាថូយបងទៅហើយ ដូយមួយចំពោះមួនទៅ... កំឡើងចំពង់លង់ទូកនោះ :

បុត្រី : សិស្សចេង... បួនចង់តែឡើសិស្សចេងសហរាយបុណ្ណាលេង... ខ្ញុំសូមទោសដែលស្អាយលូយជីនសិស្សចេង... វាទៅជាភាគជានិយមលើសព្រះរាជាណាចោកឡើតហើយ... ឥឡូវ ដើម្បីនូវសេចក្តីស្អាមេស្ត់ត្រូវបានដោកនាយកឡើតហើយ... ខ្ញុំសូមធ្វើលេសចាមានជាប់រវល់... បងឯកទូទៅ drop នៅដីខ្ញុំ... ហើយសូមសិស្សចេងអពេញទៅដើមបន្ថែនតែនាក់ចុះ ផែនប្រា !

ធម៌ន : យើ ! ល្អាចនេះបួនមិនចង់នៅកំងរបងទេបេ ?

បុត្រី : ភ្លែងនេះ សិស្សចេងត្រូវលេង Solo... មេចចាំបាច់ខ្ញុំដូយរាយ cadences ?... នៅស្រុកនេះអាគារមាំណាស់... សូមរំពេត Earth quake កំមិនងាយធ្វើឡាកំហកដង... មិនបាច់ខ្ញុំទៅដូយសិស្សចេងទេ... (វណ្ណិតចូលប៉ែមកកំក្រែរអូកទាំងពូរ) ។

វណ្ណិត : ហើ... កំន្លែងនេះ របស់អីកំណើដែរ ! ល្អទាំងអស់ ! បើពួរអីកំគ្នល្អទាត់... ខ្ញុំមិនសូវចង់មកទីនេះទេ... វានាំតែបណ្តាលចិត្តចូលកំព្យូទ័របានត្រូវការព្យាយារដន្តឹង ។

ធម៌ន : វណ្ណិត... បើមិនប្រាកាន់ទេ ខ្ញុំសូមជួនរបស់មួយនេះជាអនុស្សាវិរីយ៍ !

វណ្ណិត : យើ លោកពុ ធ្វើអីអពីឯង ខ្ញុំទទួលយកមិនបានទេ..

ធម៌ន : សូមវណ្ណិតកំបងឯសេដ... បន្ទិចបន្ទុចទេ... សំយកទៅខ្ញុំសហរាយចិត្តនឹងជួនវណ្ណិត... ព្រោះជានិមិត្តរបៀនមិត្តភាពធ្វើថ្មីនរបស់យើង... បើខ្ញុំជ្រូលទិញទៅហើយទៅវណ្ណិតមិនយក តើខ្ញុំត្រូវចូលរណានៅវិញ ?

វណ្ណិត : លោកពុចង់ចូលរណានៅទៅ ជារើងរបស់លោកពុទេតី !

ធម៌ន : សូមវណ្ណិតទទួលយកទៅ កំឡើខ្ញុំខាសគេ... ឱ ! ហេតុវត្ថុ cadeau ខ្ញុំមិនដឹងថ្មីទេ តែមិនសូវចង់បានទេ... ឥឡូវអីដែរទេចុះ... សូមវណ្ណិតទទួលទុកជាថ្មីសម្រាប់ទេចុះ... វ្រចង់វណ្ណិតៗជាលទៅក្នុងផុងសំរាម បូច្ចបន្ទទៅនៃរណានៅឡើតកំមិនអីដែរ !

បុត្រី : សិស្សចេង បើអានិតកំមិនយកទេ... ចូលនៅនាងស្រីខ្លួចម្នាក់នោះទៅ... មិនហ៊ែន... វាកំពុងតែពួរពីមយ៉ាងស្រស់ជាក់សិស្សចេង សិចសល់កំជាសំណើដែរ... ពីនោះទេ ចូលខ្ញុំវិញមកកំបានដែរ... កំយកទៅបានចោលក្នុងផុងសំរាមស្តីនោះ របស់ដឹងដែរហ៊ែន ទុកខ្ញុំយកទៅចូលរាមុំសង្ការរបស់ខ្ញុំវិញ ។

វណ្ណី : បុត្រិ កំនិយាយលេង !! ខ្ញុំមានទាន់និយាយថា ខ្ញុំមិនចង់បានឯកទេ ? ... ហើយណាបានខ្ញុំមិនទាន់និយាយទេ របស់នេះជាបស់ខ្ញុំហ្មា... មែនទេ ? (ងាកទោវរកបាសាន) លោកពួក ខ្ញុំធើកដែលសំពាល់ដោយសេចក្តីគោរពដូចជាកើតុកដូចខ្លោះហ្មា ពីព្រោះលោកពួកជាមនុស្សដែឡើង កម្ររកបាន... ខ្ញុំសូមទទួលអំណោយរបស់លោកពួកដោយសេចក្តីសុទ្ធចិត្ត និងសេចក្តីអំណារគុណរកអ្និតប្រឈប់បាន...

បាសាន : អ្វែង...លើកដែឡើងព្រោះវណ្ណី កំសំពាល់ខ្ញុំធើអ្និត... ខ្ញុំជាមនុស្សទេ ខ្ញុំត្រូវមែនជាថោន្ទាន់ទេ...ម៉ោងវិញ្ញាន់ទៀតយើងនៅសហរដ្ឋអាមេរិកទៅវិហីយ... មិនដឹងជាចំបាច់សំពាល់ធើអ្និតទៀតទេ !

វណ្ណី : លោកពួក ! ខ្ញុំជាមួយការនៃលទ្ធផ្លែតេសនាទៀត... ប្រកាស់ខ្លាប់នូវទំនើមទម្ពាប់ប្រព័ណិបុរាណខ្មែរ...ខ្ញុំខកសាងសិលទាន ប្រចាំសប្តាហុម... ខ្ញុំសប្តាយនិងសំពាល់មនុស្សជាធិគោរពដូចលោកពួក... ក្នុងមិនអាចចូលចិត្តទំនើមទម្ពាប់អាមេរិកការដែឡើងពួកទេ... និងសំស្រកបេច្ចេះ វិហីន់... លើកដែលសំរាប់ក្រាលមនុស្សចាស់ទៀតនោះទេ...

បាសាន : ចំណោកពួកវិញ មានការសប្តាយចិត្តនិងធើឱ្យវណ្ណីសប្តាយចិត្ត... នៅ វណ្ណី... សូមទទួលយកទៅ...កំទើស...

វណ្ណី : ចំសោរកពួក...យើងធើពេញនិងហ្មា... កំពុងផ្លែក... ហើយធ្វើពេកខ្ញុំមិនបានទទួលយកទេ...

បុត្រិ : វាត្រានដោឡើងទេ... ត្រានតែ ៥ពាន់ប៊ូលីងតែ... ហើយអានិមិនសូវជាចង់បាន ឲ្យត្រាសុំមកអាមីឃី !

ពុទ្ងា : ពុទ្ងា លោកពួក ! មេចកំបានទិញដោឡើង ? មេច កំលោកពួកធម្មលជាមួយក្នុងម៉ោង ? តើក្នុងបានធ្វើបុណ្យអ្និតីជាតិមួន បានជាបានមកជាតិនេះដូចមនុស្សមានសប្បរសជមិជួចលោកពួក ?

បុត្រិ : (និយាយធើសំឡេងដំឡើង ព្រមទាំងធើប្រកបបានច្រើន) ពុទ្ងា ពុទ្ង់...កំពុងខ្ញុំធើអ្និត... ខ្ញុំត្រូវចង់បានទេ... តែណើយ ខ្ញុំត្រូវការពាមកម្មទេ... ធើសិទ្ធិអពិបារ៉ាទេ...អាក្រកំមើលណាល់... សូវនេះសូវប់លោកអីយ៉ា... មាត់លើធើពើហោចាត់ មាត់ក្រោមព្រមចូរជាតុស្សហ៌...ហេះ..ហេះ..ហេះ...

វណ្ណី : តាំងនិយាយនូវទៀតហីយ បុត្រិ...ប្រយ័ត្នខ្ញុំ លេងច្បងបមុខហ្មា

បុត្រិ : ណើយ សិស្សចុងស្រី...ដូចមុខតែសិស្សចុងប្រុសទៅចុះ ខ្ញុំមិនចាកិចាការ៉ាន់ទេ... ហើយនៅទៅបានសូតិ កេវងទា អាថ្មូវទ្រូវខ្ញុំជួង...(ភ្លេង)

ភាគទី៧

អ្នកពេល : ជីវិវាទីទៅរាល់ ចំណោកការសប្តាយពុំ
 បានវេងទាល់តែសោះ Les joies sont courtes ! សេចក្តី
 ទូកមានជាដង្វុរដឹងនៅតាមមាតិទៅជីវិត...ផ្ទចបញ្ច្រាង tructs
 នៅតាមប្រើវីស់... មានរូប មានទូក...រួច ទុក អនត្តា ឧបសត្វនៃ
 សេចក្តីលំបាកកាយ និងលំបាកចិត្តនៃមានមកដល់មួយហើយ
 និងមកដល់មួយឡើត ផ្ទចទីករលកប្រដៃព្រោះត្រូវត្រូវ... វិនិគាសន់
 សេចក្តីសុខក្តុងអារម្មណ៍ វិនិរាយៗនៃសុភម្ពលិព្យ ជារបស់
 ដែលក្រែមកដល់រូបយើងពេករាល់ ! ផ្ទចជាថ្មាយដុះកន្លែង...
 ត្រាន់តែរសាត់មកក្រឡើងកែវរដែនដឹមួយកែវតាលុយា... កំហែ
 យាប្រាផ្ទៃប៉ែនិពុក យ៉ាងប្រព្រោប់...រាប់សិបឆ្នាំ...ទីបនិត
 ក្រោលរំសាយកន្លែយមកវិពុម្ពយកែវត្រូវតានេរោះ
 អាណាព្យោះអាណ់យសេចក្តីស្រុកសុខកាយ សប្តាយនិងការកបប្រសព្ទជាមួយនិងត្រោះរាលិបនិចបនុចសោះ ។

...ម៉ោះហើយ ហើករសប្តាយបានរសាត់មកដល់ហើយ
 ហើកត្រូវព្រោះរត់មកទីធម៌លើរូបយើងហើយ... យើងក្នុរកែក្រប
 ជាត្រូវទីករដមដើមបែលមនុស្សនៃជីវិតច្បាប់ភាមទៅ... ត្រូវបានពេញទំហំ !

កំច្បរវារអិលទោះបាត់ផ្ទចតំណាក់ទីករលើសិកល្អុក...ក្រោបទោះ ត្រូវ
 ទោះ ជាត្រូវកំច្បរ នូវសេចក្តីសុខក្រោមក្រាន់ ទាន់ចំណើនៅដើម
 ពិសា...ហើយទាន់បំពងករយើងនៅលើ នៅត្រង់ ។ នេះគឺជាបុ
 ទស្សន៍: របស់បានសាន់ជាអាយុដៃបនិចទោះហើយ ផ្ទច
 ថ្វារសេរីល ម៉ោះហើយបានជាគេចចង់ប្រើលើនិងសេបារ... ត្រូវបាន
 ជាន់ចំណាស់តែមួន...ចង់នក់យកខិមខ្ពន ឪមចននៃ ឪមស្មោះប៉ុទ្ហោះ
 បានទាន់ពេលនៅលានំដលជាសម្រួលិកអមពេះ ! ស្មោះបានកដល់... កំ
 ផ្ទចជាសិម៉ងតែទីបនិងលាយផ្ទចច្បោះដែលនៅទៅនៃក្នុង តែកាលណា
 យើតពេលតែបនិច... សិម៉ងតែនេះវាក្សាយទោះជានីវិតី មិនអនុ-
 ព្យាតុតុម្យយើងនាក់ផ្ទចទ្រង់ត្រាយសិល្បៈ នៅជីវិត... ព្រមទាំងគុស
 វាសដុងអូរនៃសុភម្ពលបានសោះទីធម៌ បុត្តនោះសោះទៅ សេចក្តី
 សេបារ... ហើយបានរាយការសិតភាគប៉ះមួយ... កំផ្ទចជាប្រសិទ្ធភាព
 នៃរូបយើងជាមួយនិងពួនិចថ្វី... កាលណាយើងដេញតាមស្រុមមោល
 យើងដេញតាមវាមិនទាន់ទីធម៌... កំបុងនៅហើយប្រសិទ្ធភាពដេញតាម
 រូបយើង កំប្រសិទ្ធភាពដេញតាមមិនទាន់យើងវិពុំដែរ : "La
 femme, c'est comme ton ombre au soleil, quand tu
 la paursuis, tu la fuis..." កំបុងនៅជាប្រសិទ្ធភាពដេញតាម
 យើងវាគាត់លើរូបយើង ផ្ទចកែវីងត្រូវទីក្រុង គឺនៅថែរបស់
 យើងវាគាត់លើរូបយើង ផ្ទចកែវីងត្រូវទីក្រុង គឺនៅថែរបស់

ត្រង់... ដូចនេវចំពោលនេះតែមួយ ដែលរាសនាបស់វណ្ណិជាន់ត្រូវបានដោតជាតារបស់បាន ស្រីមោលហើយនិងរូបកាយ ភ្លាយទៅជាបស់តែមួយ !! ដូច្នះហើយបានជាតារបាន ខ្លួនបានប្រព្រាល់ខំអង្គរករឡើស្រីមោលនិងរូបប្រាការនៅរូមត្រាបានយុរបន្ទិច..... កំឡើសេចក្តីសប្បាយរបស់រូបគេមានអាយុខ្ពីពេក... ។ បានខំអង្គរករដូចក្នុងបានរាយការណ៍..... សូមឡើរលាងដាកសកម្មភាពរបស់តែបន្ទិចសិន..."Le temps est dévorant ! le temps est harcelant ! O temps, suspend ton vo..."

បាន : ឱ ! ពេលវេលា... អ្នកអាចបញ្ជាប់ដីលើរបស់អ្នកបានបូចទេ ? ឱ ! ផ្លូវបានខ្ញុំ... អ្នកអាចបិតចេចរបូចទេ ? គូរពេកអាស្សាអប្រព្រាលប់ទៅវារ៉ា... ព្រោះពេលវេលាមិនវង់ចាំរូបអប្បឡើយ ថ្វីស្ថិតិស្របពេលដូចជាកិត្យារៀង់រៀង់ ឬ ថ្វីស្ថិតិស្ថិតិភាគខ្ញុំនិងស្ថិតិស្របពេលដូចជាកិត្យារៀង់រៀង់ កន្លែងកំបាត់ស្ថាប កូលាបកំបាត់ទេ..."ឱ ! ពេលវេលាកំអាលុរតែបានបោះឆ្នែកទៅណា ! ... សុំចាំខ្ញុំជួន ! សុំចាំខ្ញុំជួន ! ឱវណ្ណិមាសបង ! បងសុំអូនជាជម្រើកបងសុំអូនជាជួន... បងសូមស្វាប់ទៅក្នុងគុបារបស់អូនហើយ" តួនអើយ "តួនគុច នាងគុចទាំងគ្រប់ នាងជំពើយប់ ថ្វីគុចទៅវិញ !"

អ្នកពេល : ដោយខ្លាថស្រីមោលស្មោរតែបានបោះឆ្នែកទៅតែ... បានប្រព្រាលប់ដីកយកបូទី យកទៅម្នាក់បោះឆ្នែកទៅតែបានរបស់គេ... ពុំតែព្រឹសដូចការុងដីរាជម៉ែត្រ...រួចហើយគេប្រព្រាលប់ដីកម្រាង BMW របស់បូទី...ដីកនាំវណ្ណិទៅបាត់ទៅទីនោយ... ឆ្លាយដូចកន្លែងអស្សិត... ឆ្លាយដូច twilight zone...រចយន្ទតែមុជកប់ទៅក្នុងកណ្តាលរាជពីស្ថាត់... ក្នុងកណ្តាលចំណោមរចយន្ទតែមុខនៃសេន... ដីកនាំព្រាលិងពីរូបឡើងទៅលិចលង់ក្នុងសមុគ្រណុកដីមហាចំងេះ និងមហាផ្ទោកបាច់រដើបរំដួល ។ ដីបុងបាននឹកស្សានថា គេត្រាន់តែនាំវណ្ណិទៅស្រស់ស្រួលអាបារពេលល្អាចបុំណ្ឌាង់ រួចដូននាងត្រឡប់ទៅដីនេះ Echo Park វិញ...ព្រោះវណ្ណិបានសុំចាញ់បានប្រព្រាលប់ព្រឡប់វិលវិញ... កំឡើងលំយប់ដោរពេក ដើម្បីត្រូវរួចរាល់បុណ្យកំណើតរបស់ក្នុងស្រីកល្អាង ឲ្យបានអធិកអធិមនេវបានថ្វីស្ថិតិឡើង... ឬ បុំន្លែដោយគេខ្លាថពេលវេលាមិនទំនោះ..មិននេវរង់ចាំខ្លួនទេ... មិនបុចិតាសញ្ញតែ មួនទេវត... បានកំបាត់ស្ថិតិច្បាប់ទៅដោយត្រាតានិសដោ... ទីបង្ហាយរបុតដល់ Las Vegas ។ ជីវិតមនោសពេញនានាបស់អ្នកទាំងពីរ មានភាពសែនរពួយព្រាលប់ពីរ... បានកោត្រួចនឹកទៅការ ចំណោកវណ្ណិកោចនិកដល់ក្នុងស្រីកល្អាង...នឹកដល់

សង្ការជាតិបាតិក្រុម... អ្នកទាំងពីរចេញពីភាគនឹងយដ្ឋានមួយ
ដើម្បីចូលភាគនឹងយដ្ឋានមួយឡើង... គេចេញពីសណ្ឌាតារមួយ
ដើម្បីចូលសណ្ឌាតារមួយឡើង ។ ស្មោះថ្វាមិនមែនដែលត្រូវបាន
ពុំមានជីវិតណាយ... សុរាមួលសុនុនត្រូវដោងហូសប្រមាណ ពុំពោរ
ដូចជាតុកាកាសហេកជាត្រូវក្រោមនៅ California ដែលទិន្នន័យ
ឡើងទៅនេះ ដែលមានភ្លៀងមួយមេដែលជីវិតឡារើហើយ....
ក៏ពាំងមានភ្លៀងមួយមេឡើង បណ្តាលចូរបើកដល់ភ្នំក្រោមថ្វីនៃ
Las Vegas បុណ្យឯងហើយមិនអស់ចិត្ត ថែមទាំងមានខ្សោះកម្ព-
វ្នោរវាត រូញផ្ទាយបើងរដ្ឋ Florida និង Earth quake រូញយើពី
សហរដ្ឋអាមេរិករបុតដល់ក្រុង Kobé នៃប្រទេសជបុន ។ ពេល
ដែលមែននាសពេញនានាដើរបៀបដូចជាបុរាណ ក្នុងក្នុងខ្សោះ វង់រង្វាន់
ក្រឡក្រឡប់ជាតុ តីឡាបេលនោះហើយដែល... ពេលវេលា
សុរាមួលរបស់គូសង្ការទាំងពីរបិតនៅនឹងថ្វីលំ តតមានរង្វាន់
រដ្ឋីសោះឡើយ ។ ជាតិយុទ្ធក្នុងដែនដែលសេចក្តីសុខ បុន្ញឯក្តីក៏
មានទិចប់ ។ ពេលវេលាសាក់ឡាអស់ពីរអាជិព ។ បាន
បានទាំងវិញកដល់ចង់ភ្នំ Echo Park វិញ... ស្រាប់ពេនាន
យើត្រូវចិត្តរបស់សង្ការបាតិក្រុមបានរបស់នានសំចតនៅត្រង់
ចពុំមួលមិនឆ្លាយពីគេហដ្ឋានរបស់នានបុន្ទាន ។ នានយើត្រ

សង្ការជាសំរបស់នានយើរររកឡើងក្រោមរបស់គោ... វិណីក៏
បង្ហាប់ចូលសាន់បើកឡានបង្ហាប់ចូលសម្រាប់បានឈាយ... បុសទោរក
សេចក្តីសុខដែលគ្មានទិចប់... បុសទោរកការធ្វើងព្រោះ ដែល
ស្ថាល់ពេការវិញក... ប្រាសចាកនូវការអង្គក និងសេចក្តីសោះបាន
និងការមិនស្រួលក្នុងអារម្មណ៍ ។ ក្នុងភាគពីនោះ បន្ទាប់ពីតែ
ត្រឡប់ពី Las Vegas អ្នកទាំងពីរក៏បានទាំងឡានឡាតាំង
សហរដ្ឋនៃរដ្ឋសាលមួយ នៅ Montheray Park... ដែលជាទិន្នន័យ
ក្រឡក្រឡប់ជាតុក្នុងអារម្មណ៍នៃ California ខាងត្រូង ។ (បិរិយាកាស)
សហរដ្ឋនៃរដ្ឋសាលមួយ នៅ Montheray Park... ដែលជាទិន្នន័យក្រឡក្តី...

បាន : វិណីអូន... បងបានជូបអូនរួចហើយ បងមិន
ចង់ស្ថាល់ស្រីឱការឡើងទេ អូនជាសង្ការរបស់បងមែនពិត... មិន
មែនក្រោងក្នុងភាគពីនោះទេ ។ ពេលបងនៅក្នុងរដ្ឋសាល់ដែរបស់អូន មេច
ក៏បងសហរដ្ឋនៃរដ្ឋសាល់ទេ ? មេចក៏បងមានអារម្មណ៍លូម្រោះ ? បងចង់
តែបងសហរដ្ឋនៃរដ្ឋសាល់ទេ ក្នុងក្រឡក្រឡប់ទេ នានជាសក្តីនៅសេចក្តីស្មោះ
របស់យើង .

វិណី : មិនដឹងជាស្តីទេបងសាន់ ! ជូបជាសរសើរអូនពេក
ហើយ... ហើយយើងដូចជាកំរែកយុទ្ធផលការហើយមែនទេ ? បង
សាន់ យើងគូរតែទៅលេងសុនចោរណាមួយដីលូម្រោះដែលមានភ្លើងក្នុង
ិត្តាចនោះ Wollywood វិញប្រសើរជាង...

ពាសាន : វណ្ណីអូន... សូនចោរនោះ...នោះនៅបានសូតា
កំមិនសេវិនិងសូនចោរអូនត្រឹម !

វណ្ណី : បងសានប្រាកដជាប្រសញ្ញាត្រូវអូនមួយជើរបុរិច្ឆេទ ?
ប្រយ័ត្នណាតា ហងត្រានតែជាសត្វកន្លែង...ចំណោកអូនជាបុញ្ញ...កន្លែង
ក្រោបជានូវបុរិច្ឆេទកំណើនការទៅបាត់... អូនសម្រិនយើត្រូវបងជាបុ
សុភាពបុរសមែនពិត.... បុំន្តរូបបងជាប្រាកននាកីក់សិនចាតាន...
ពីនរណាទៅដីង ?

ពាសាន : បងពុំមែនជាសត្វកន្លែងទេ... វណ្ណី បុនសិសម្ងាត់
... បងជាផីកសន្យាមពេលថ្ងៃ តែងតែរណាយរូបកាយទៅបាត់
នៅពេលវាត្រីតែងត្រឡប់មកដល់ទីកន្លែងវិញ ដើម្បីធ្វើមួយបុញ្ញ
អូនមិនច្បរអាក់ខាន...

វណ្ណី : បងឯងជាប្រុសមានប្រជុលមាត់ ប្រសប់និយាយ
ណាស់... បុំន្តអូនមិនសូវធ្វើទេ... អូនមិនសូវហើរធ្វើវាសារ
របស់អូនទេក្នុងជាតិនេះ...មានបុីទិមួយគោរព់ចោលអូន បន្ទូល
តែក្នុងកណ្តាល... មានសង្ការបាត់គឺស្អាន វាប្រចាំណាមួយបុណ្យ
ធ្វើឡើងបុកម្រោងមិនចែងឈប់ឈប់... ហើយនូវអូនបាត់រូបបងសាន
ឡៀត អូនមិនដឹងរត់ទៅពួននោះទៀតៗ... បងអើយ... អូនខាង
គោលាស់... ប្រហែលអូនត្រូវស្អាប់ធម៌កំមិនដីង ? បុត្តនោះទេ
អូននឹងរត់ទៅបុសហើយ...

ពាសាន : វណ្ណី... អូនកុំនិយាយផ្ទេរដ្ឋានអបីនិចិះង...
អូនមិនមែនត្រឹមថែត្រីមានរូបល្អបុំណូនាគេ... បុំន្តជាប្រើមាន
ប្រជាតា ដួចបុញ្ញដែលមានកែវបល្បរចហើយ មានកូនក្រអូបថែម
ឡៀត... បងឯណាទៅចោលអូនបាននោះ ? ពេលណាយអូននិយាយ
ជាមួយបងទៅ មានអារម្មណីសែនសហ្មាយវិករាយ... បងកំយុទ្ធជ
តែអូនទេវិញទេ ដែលចាកចោលបង !

វណ្ណី : អូនមិនចាកចោលបងទេ... អូនពុំមានត្រឹមឯណា
ឡៀតទេ បងសម្ងាត់ !

ពាសាន : ហើយបុំន្តោះ សូមចូរស្វែហយើងបានជាអមពេះបុំ !

វណ្ណី : ចាំស ! សូមចូរស្វែហយើងភាយជាអមពេះ ! បុំន្ត
អូនចែះពេមានប្រជុលថា
យើងមិនបានជូនបញ្ហាបុត្រ... (ចាកចេចមេរោងនានបុយ មានដែល
ចង់ទៅសាងដូស)។

អូកពាល់ : ស្អូសំឡែង Pager... បានចុច Beeper
របស់ខ្លួន យើងលើខ្លួនសំពាលបស់បុត្រទី ។ បុត្រមិនដែលហៅបាន
ក្នុងកណ្តាលវាត្រីដូច្នេះទេ... រៀវរៀលងពេមានកិច្ចសំខាន់ណាស់ ឬ
emergency call... ។ បានហាក់ដួចជាមានការបារម្បកក្នុល
ក្នុងចិត្ត... ទុកវណ្ណី ចូរក្រោបកេសដី៖ ពេម្ងាក់ឯង...

ចំណោកខ្លួនគេក៏

ដើរត្រូវបានអាសយដ្ឋានទូទៅទៅជាបាន (សំឡោះ
ទូទៅទូទៅក្នុងក្រុង)

បុត្រិ : អាស្សី ! អាស្សី !

ធម៌ : Hello បុត្រិ You page me ? what's going
on ? what's up man ?

បុត្រិ : បង ! បង ! (បុត្រិនិយាយមិនចង់ចេញ) ... បង
សាន់...សំបងកំព្រឹមិត្តពេកណាបងណា !

ធម៌ : បុត្រិ...មានរឿងអីបុន ? សូមប្រាប់បងមក !

បុត្រិ : មានរឿងចំ...រឿងចំណាស់បង

ធម៌ : រឿងអីចំនោះ... មួលកំបុនមិនប្រាប់មក ?

បុត្រិ : ខ្ញុំបានដឹងពីលោករួម ហើយ បុត្រិ ដែលត្រូវជាមួលកំបុន
មានបស់បងនៅ San Jose នោះណា...បង...បង...ខ្ញុំមិនហើយ
និយាយទៅខ្លាចបងពីបាកចិត្ត

ធម៌ : (តុក) ... បុត្រិនិងអ្នកទេបុ ? ហើយបុនមិន
និយាយ បើបានហើយដឹងចូលបងការនៃគេពីបាកចិត្តទៀតទេ

បុត្រិ : គឺរឿងកួនប្រុសបស់បងណា... អាចទូទឹក...រាយាន
ត្រោះថ្ងៃកំឡាន...

ធម៌ : ប្រាក...រួចយ៉ាងម៉ែចទៅហើយបុ ? របុសចូន
បុត្រិនាល ?

បុត្រិ : វាស្ថាប់ឱ្យចូនមកហើយ !

(ធម៌និយាយលេងចេញ...សំឡោះខ្លោះខែក)

បុត្រិ : ស្ថិកត្រីនេះ គេធ្វើបុណ្យបញ្ចុះសព្វវានៅវិហារ
Church មួយឯង San Jose... បងអាចអារ៉ីត្រូវជាន់បុទេ ?
បងសាន់...បងស្ថាប់បុនិនិន... កំគិតត្រួតពេញ (សំឡោះខ្លោះខែក) ។

ឲ្យឲ្យ

សាសនីជើង

(ភ្លេង tract 18)

អ្នកពោល :

តែក្នុងពីរបីនាទីប៉ុណ្ណោះសោះ ជីវិតរបស់លោក សរុបសាន ត្រូវទទួលបារដីយ ដូចដីទន្លេបាក់ច្រាំង ធ្វាក់ទាំងដីជាន់
 ទៅក្នុងទឹក...ប្រុកសិនថា ត្រូវព្រះរាលីស្រួលទាំងរស់តែមួនដីន ។
 ឯវាគ្រាំគ្រា ខ្មែចខ្មែរបើករបាត់ពី... រនាំការពារដើរក្នុងទាំងដីវ
 កាយ ទាំងដីវិចិត្ត ត្រូវស្រួលលើខ្នាតខ្មែរ រាយអស់រលិនទាំង
 សេចក្តីសហ្ថាយ... សេចក្តីភាពការក្នុងជីវិត រលិនទាំងសេចក្តី
 សង្កែមសុន្យសោះដៃន ។ ទាំងវិញ្ញាបាយដី វិញ្ញាបាយក្នុង សុម្រឿនាពី
 បន្ទិចបន្ទុច បានបាលចេញត្រសង ត្តានសល់ពីរបគេ... ។ បានសាន
 នៅសល់ពីរបកាយបុណ្ណោះ... ត្រានីតែដាច់បុរាណកំ ដែលមិនអាច
 ប្រយោមមុខនិងសេចក្តីទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន ។ តែនៅលើរដ្ឋីន
 ដែងផ្លូវពីប្រឹប្រុទ្ធទាមទូរស័ព្ទ... ដែងគិតយើពុនិនិទានអស់
 ដែងទាំងដាក់ប្រជាប់ទូរស័ព្ទ ទៅកន្លែងស្រួលបូលដូចដីមទ្រព់
 វិញ្ញាបីន ។ ប្រឹប្រុទ្ធនិយាយពេម្ភមាត្រាកំ និងក្នុងសេចក្តីតែសូតពន់ប្រមាណ

ចំណោកបាសានវិញ្ញា ស្រែមយើពុនិនិទ្ធភាពបុកត្តា (Sound tract)...
 យើពុនិនិទ្ធភាពបុកត្តាដីខ្មែចខ្មែរសំបើយ...
 ប្រឹប្រុទ្ធនិយាយពេម្ភមាត្រាកំ និងក្នុងសេចក្តីតែសូតពន់ប្រមាណ !

អ្នកពោល : ដូច្នេះក្នុងបីច្ចេមិននេះសោះ នៅពេលដែល
 បានសានត្រូវគូចពេញទំហំ ឲ្យកំរែង អំពើពេលតែមខ្សែទីក
 នៅកាមគុណ... ក្នុងប្រុសចុងរបស់គេបានត្រូវទទួលមរណភាព
 ដោយអាមេរិកអង់មជានីបំផុត...ពេលគឺដោយត្តានខីតុកម្នាយ
 នៅក្រែរខ្លួនគោសោះ...ក្រោតែពីមានរបស់បានម្នាក់លើវារៈ សរុប
 ឬនូប្រឡុង និងអ្នកមិន យិបុបិបដែលត្រូវដាករិយាតាត់ ។ តាម
 ពិតបាន ដែលជាមនុស្សមានដោតដីយជាមួយស្រី...ធ្វាប់ពេល
 បានដើរប្រាយក្នុងប្រើប្រាស់ ស្អើត្រូវប៉កនៅនៅ...តាំងពីស្រួគ់
 ខ្មែរ...របុតមកដល់ស្រួគារាយំ របុតមកដល់សហរដ្ឋអាមេរិក
 ដែលទេរក...បើរាប់ទៅសិនតែ ១៨នាក់ទៅបើយ ទាំងប្រុស
 ទាំងស្រី ដោយម្នាយដោរុងទៅ ។ បុន្ទ៉ើ ចន្ទនីនេះ ជាក្នុងចុង ជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីសែនបានទី១ ដែលបានធ្វាប់ស្រឡាត្រូវជាន់គេ
 បំផុត...ព្រោះក្នុងនេះមានត្រាគ្នាត់...វានៅ មានប្រកបណ្ឌិត្រូវ
 បើយមុខមាត់ដូចខ្លួនបេះបិត ។ ចន្ទនីនេះអាយុ ២៤ឆ្នាំ...កំពង់

រៀនវិស្សករបច្ចេកសាស្ត្រដែកកាំដ្នីជាការការសន្យាសកលវិទ្យាល័យ
អាមេរិកកាំងដែលឲ្យបំផុតនៅ San Jose...នៅសល់ពេល ៦ខែទៀត
សោះ នឹងត្រូវប្រឡាយចេញយកសញ្ញាប័ត្រចង់ចប់ទៅហើយ...
ម៉ោងទៀតបានរៀបចំនឹងទិញចិញចិញ sport មួយម៉ោក Ford
Mustang ដែលមានរូបសេរតែនៅខាងមុខ Capot...
តែម្រួចបាន ២មីនុបុណ្យារួចរាល់ក្នុងការខំប្រើប្រាស់រៀនស្ត្រី
ត្រោះគេដឹងថា ក្នុងគេស្រឡាត្រូវបានដែលវាតាយ !!!...គិប
ថែមានគោលបំណងប្រុងប្រែប្រឈមបានបុណ្យការ ក៏ស្រាប់តែក្នុងស្ថាប់
បាត់ទៅហើយ ។ គឺតុកស្សាប់មុនក្នុង គិជានឹងធ្វើតាម...បុន្តែក្នុង
ស្សាប់មុនឱ្យកុក គិជាហាននាក់ពុ បញ្ជាសពិធ្យមួយជាតិខាងពេក
ណាស់... វាទុក្នុងសោកសរោងច្រាំពុំបានចំពោះរូបឱ្យកុកដែលនៅ
រស... គិត្រានៃគេដឹងទិញបានក្រឡាកមិលទិដ្ឋភាពនៃក្នុងប្រុស
ខ្លួនអាយុជាន ២០ឆ្នាំ...ដែលចាកបានទៅដោយមិនទាន់ចំបាន
ស្សាល់រសជាតិនៅជីវិតដួង ។

ក្នុងនេះកើតក្នុងឆ្នាំ ១៩៧១ ក្នុងសម្រាប់សាធារណរដ្ឋបស់
លោក លន់ នល់...បាននិកដល់អនុស្សារីយ៉ែចាស់១ អនុស្សារីយ៉ែ
នៃការភិតក៍យរបស់ខ្លួន ដោយចូលមួយនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៣ ដែល
ក្នុងនោះមានអាយុមិនទាន់បានពីរឆ្នាំ ស្រួលបូលដួង...ស្រាប់តែ

បាននៅបាត់រូបវាតេញមួយចំពោះ តាំងពីព្រឹកទល់ល្អាច ។ កាលនោះ
បានដាកាយទាបានបើកឡាង Jeep រកក្នុងគ្រប់ទីកន្លែងនៅ
មូលុទិកសុយ ។ នៅពេលដែលបានទាល់ចំណោះទៅហើយ គេ
បានទៅរកចន្ទនិត យើងទៅនៅដីនេះចិនលក់គុយទានីម្នាក់ចម្ងាយប្រមាណ
២គ.ម ពីផ្ទះ ។

ចូលមកដល់ឆ្នាំ១៩៧៤... បានបានទៅនៅស្រុកបារាំង
ជាមួយត្រូសារ គិភិយាយដើមហើយនិងចន្ទនិត ។ ជីវិតសម្រាប់នោះ
លំបាកពន្លំពេក... បានធ្វើការក្នុងរោងចក្របារាំងវិលាយប់...
ហើយបានចេះតែមួមៗ ក្រោកបាយច្រើនក្នុងចិត្ត ព្រម
ទាំងទាស់ទេងជាមួយភិយាយ... ហើយវាយទេសប៉ុន្មាននេះ គិ
ចន្ទនិត ដែលវាទិបានអាយុ ឆ្នាំសោះ ដោយអយុត្តិធមិ..ដោយ
គ្មាននឹងហេតុចំងុំ... ត្រោះពេរវាបានលោតទ្រាំបន្ទិចបន្ទិចបាម
ទិវិតកៅន បណ្តាលឲ្យបាននិត្រាមិនបាន ។ ទិដ្ឋភាពមួយដែល
បានមិនអាចបំភ្លើចបានរបុតមកដល់ពេលនេះ គិច្ចេមួយគេ
បានខាកក្រាលក្នុងនៅក្នុងបន្ទប់ទីក ត្រោះពេរមិនព្រមយប់យំ
ពេលដែលមាយវាងឱ្យទិកច្បេះ ។ បានវាយពប់ចន្ទនិតហូតដល់
ហូរឈាមប្រមុះអស់កន្លែងដូល... ហើយក៏តាំងអាមិតអាសុរក្ស
ស្សាយកំបុសនេះរហូត ២០ឆ្នាំក្រោយមក ។

ថ្វីមួយទេរៀតនៅក្នុងបាតាបារាំង...ឆ្នាំ១៩៧៦ នៅវីរិបុគ្គលិកបាតាបារាំង ការិយាលោកសារបានកើតឡើងនៅបាន...បាតាបារាបចនានឹងទៅដើរ នៅអង្គការមនុស្សដើម្បីការកូលិកបាតាបារាំងមួយ ដែលជួយចេញសោរិយយោងដើរ ទៅតីរាន់ប្រាប់ ដើម្បីបញ្ចូនចន្ទនឹងទៅរាល់នៅតាមខេត្តចំនួន ៣ខែ..... នៅក្នុងគ្រឿងបាតាបារាំងមួយនៅក្នុង Romorantin ចម្ងាយប្រើបាល ២០០គ.ម ពីធនក្រាស Paris ។ បាតាបារាមានអាជីវកម្មនៅលើក្នុងក្នុងមួយខែមួយ... បុរីចង់យកក្នុងមកវិញនៅពេលណាក់បាន ។ នៅក្នុងខេត្តទី១ ពេលបាតាបារានៅលើក្នុង ចន្ទនឹងវារ៉ាស្រកទ្វាកំបានយំតាមឱ្យតុកម្មាត់មិនឈ្មោះ.. ។ គេបង្ហាញបច្ចេកវាដែលលេងជាមួយក្នុងបាតាបារាំង... បាតាបារាសង្គត យើត្រិកមុខក្នុងសែន្សោយ មុខមិនវិក សិរិចិនដូចថ្មីបានពាក់ ។ បុន្ថែបាតាបារាមិនបានសម្រេចយកក្នុងមកវិញសោរោះ ។ នៅខេត្តទី២ បាតាបារានៅលើក្នុងសាធារ៉ី... យើត្រិកវារ៉ាស្រកយំទានតាមមកមួនទេរៀត... បាតាបារាមានឯកវារចង់ស្រកទីកន្លែក បុន្ថែសម្រេចទុកវាលើក្រប់ខែ...បំណាច់នឹងអង្គការសហរដ្ឋសេច្ចុសាបុរិយ ជីវិកចំណាំវាស្ទឹកសន្តាប់ ។ បុន្ថែនៅខេត្តទី៣ ដែលបាតាបារានៅទី២ ទៅយកវាលើក្រប់មកដូចនឹងវិញ... ស្រាប់តែចន្ទនឹងវាមួយរមិលបាតាបារាពិចម្ងាយ ដោយដឹងក បញ្ចូនក្នុក...ជួចជាមួកដែល ជួចជាបាតាបារាំង

មនុស្សមិនស្អាល់ត្រា បុរីដួចត្បូម្ពាក់នៅក្នុងរីងការពាយនៅអាមេរិកាំង One flew over the coo koo Nest...ដែលគោរព សរសក្រាលទៅលើស្អាល់នរណា... ចង់បានរាយកម្មកវិញកំបាន មិនមកយកវិញកំបាន ។ ជាយុរដ្ឋិ៍លាស់ យុរសាត្រី...ទីបានចន្ទនឹងវាស្អាល់ រូរាយជាមួយឱ្យតុកម្មាយវានិញ... ទីបានវានិយាយចេញ ។ នៅពេលវាដំឡើង អាយុ ១៥ឆ្នាំ... នៅសហរដ្ឋអាមេរិក... បាតាបារានៅទី២ទី៣លើសេចក្តីតក់ស្តីតម្លៃយសានេរៀត ដោយចន្ទនឹងវាលើប៉ែប៉ែ... កាលពីក្នុងដែលវានៅក្នុងគ្រឿងបាតាបារាំងនៅ៖ គោរពវាយវាប្រជុំដក្រាលច្បសិលាមកខ្លួនឯង ដោយវាយបំពេក ហើយនឹងកើតរោគរាគដង...!!

ក្នុងពេលនេះ ដែលចន្ទនឹងបាតាបារ៉ាប់នៅហើយ...បាតាបារាទានជួបមុខក្នុងអស់រយៈពេលចំនួន ៥ឆ្នាំ...ដោយរវៀល់តែនឹងរីង Business ពេក និងរវៀល់នឹងរីងស្មូហាផ្ទាល់ខ្លួនច្រើនពេក ។ កំដួចពេតិក្នុងអតិតាលិងដែរ ។ ចន្ទនឹងមុនដូចបុងវាបេះសុរក ឱ្យតុកវារូចបេះដែរ... "តើបានខ្សោយដឹងទៅហើយ ? តើតាត់សុខសហរដ្ឋបុទេ ? ចុះមេចកំខ្មែងដែលយើត្រិកាត់សោរោះ ? " បុន្ថែបន្ទាប់មកចន្ទនឹងវាបេះដែលចំនួន ៥ឆ្នាំ ដែលចំនួន ៥ឆ្នាំ ដែលចំនួន ៥ឆ្នាំ ឱ្យតុកវាបេះដឹងទៅហើយដែរ... បុរីដែលកាលវានៅរាល់ ជួចដែលកាលវានៅរាល់

នៅក្នុងគ្របាលរាជការពីក្នុងដូច្នេះ ។ ការដែលវាស្តាប់ទៅនេះ... មន្ទីនីហើយនិងបានសាន់ហាក់ដូចជាដីនបរទេសពីរនាក់ទៅវិញទៅម៉ោង ដូចជាមនុស្សមិនស្អាល់ត្រា !!! ។

នឹកយើត្រូមកដល់ត្រីមនេះ... បានទម្រាក់ទូរស័ព្ទទ្វារដ្ឋាក់យុរពនកពោក ដូចជាលាន្វិក... ហើយអីដូចណាយដំឡោងទៅម៉ោង... ពួកខាងដូចតេយំនៅពេលដែលតែបានឈ្មោះ ។

ធម៌នេះ : (យំបុុ !) (track 14-after 1min 35)

អ្នកពោល : មួយខែក្រោយមក វណ្ណីវាយលេខទូរស័ព្ទទៅរកបានមួងទៀត... ។

វណ្ណី : បងសាន់... ម្នាចក់បងលេងមកលេងអូនសោះ ?

ធម៌នេះ : វណ្ណី... អូនដើរូចអស់ហើយមែនទេ ? មិនចាំបាច់បងពន្យល់ទេ មែនទេ ?

វណ្ណី : បងសាន់បងច្បាស់ជាទុកអូនជាប្រើប្រាស់ដោយអូនហើយ ដែលបណ្តាលទ្វាក្នុងបងស្តាប់នោះបើ ?

ធម៌នេះ : វណ្ណី... ស្តាប់បងសិន... មិនមែនអពីនេះទេអូន... ប្រសិនត្រីមានទន្លេ បុគ្គលិក ខណ្ឌដូច្នេះ ហើយ... បងនឹងកំហែលផ្លូវទៅដូបអូន... បុគ្គលិកបស់មន្ទីនីក្នុងបរស់បងនេះ... គឺជាសម្ព័ន្តិភាពអូន... គឺមហាសម្ព័ន្តិភាពដែលខណ្ឌដូច្នេះ ខណ្ឌនេះ គឺខណ្ឌជាថាមានយោះ...

វណ្ណី : បងសាន់សូមបងប្រមូលស្តារពីឡើងវិញ ! រឿងត្រោះថ្នាក់ក្នុង... វាមិនមែនមានពេចចំពោះបងម្នាក់ទេប្រាំ... គឺមានសិនត្រប់ត្រា... ក្នុងតាម្យវាបើកទ្វារតែដឹងអីទេ... ម្រាងទៀត ពេលត្រូវបានដាក់ទេ ក្នុងរបស់បងវាដុំសង ត្រោះវាបាត់ដែង... ហើយបណ្តាលទ្វារបៃត្រូវបានគេដឹងទេទៀត បងយើត្រូទេ... គោមានទុកច្រើនជាងបងទៅទៀតណា ! ហើយបានគេដឹងទេទៀតមានខុសត្រូវសោះ !

ធម៌នេះ : វណ្ណីអូន... ហើយបូន្មានស្អាតានិត្ត អាណិតអាស្សុ និងស្រឡាត្រប់បង... ហើយហើយចង់ទ្វារបែនការពន្លឹងអាណិតអូន... សូមអូនយោប់ប្រើបាកក្រអសប្បរសទៅលើក្នុងបងទៀត... មន្ទីនីវាស្តាប់ទៅហើយ... វាបានបងដែកកំហុសបរស់វារូចទៅហើយ ។

វណ្ណី : បងសាន់អូនចង់ដូបបង... ហើយត្រូវបងទេ តើអូនត្រូវរឿងលើនរណា ?

ធម៌នេះ : វណ្ណីអូន... ចុះក្រោងបងបានសិត្រូបាយដូរិតទ្វារអូនដឹងទេហើយ... ព្រមទាំងបាយបាកខោអារ៉ាទ្វារអូនមួយទៀតបុណ្ណិនហើយ អូនអាចចិត្តឱមខ្លួនអូន និងក្នុងបានមួយជីវិត... !!

វណ្ណី : បុគ្គលិកត្រូវការរូបបង

បាន : មិនអាចទៅចូលទេអូនស្រី... បង្រៀបចំទៅសាង
ភ្លូសទៅក្រុកខ្មែរហើយ..."ចាំដាតិក្រាយចុះ ហើយទៅហើយ
កិត្យាថ្មី" ... ហើយឯករាយសម្បាតកម្ពុជាដែលវាបំបែកយើង
ទៅជាតិនេះ ទីបាយឯកប្រហែលនឹងអាចធ្វើបញ្ហាទៅជាតិមួយ ។

រូបី : (យំខ្សែកខ្សែល)

អ្នករោល : ដោយពេលពាក្យចុងក្រាយនេះ បាននឹងទៅដែលបានការពាក្យអ្នកនិពន្ធបានរារាំង Jean Jacques Rousseau
ផ្តូចប្រជាមណ្ឌល “La vertu qui nous sépara sur cette
terre nous unira dans le séjour éternel”

ជាក់ភ្លែង ២ នាទី track 15 (Good after 1 minute)
បន្ទាប់មកជាក់ភ្លែង “ចាំដាតិក្រាយចុះរបស់លោកសុខិសាមុត”

ល្អាននិយាយរើង បាក់ចេញ បានត្រូវនិពន្ធប់នោះថ្ងៃទី
២៥ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៥ នៅ Long Beach ។ អ្នកនិពន្ធ
សុខ ឬនិង បានបញ្ជាក់ថា ... លោកបានសរស់រើងនេះ ជាប៉ា
ចំណាយដែលម្នាក់ឈ្មោះ ឈ្មោះ បុគ្គិនិក Alexander Chhun
ឈ្មោះក្រោរបោះថា ហូ ទាបូ !!!

ឥឡូវជាមួយបាន